

Efsanelerden Destanlara

Gün oldu
dağların taşların
isyana durdu.
Gün oldu
her yanın
ölüm deryası
Anadolu'm.

Destanların
en görkemli
sayfalarında
alınlarında kızıl bantları
yüreklerinde insanlığın
umuduyla
ölümsüzleşen
118 şehidimizin
anısına...

Hüseyin Çukurluöz

Boran

Efsanelerden Destanlara

Hüseyin Çukurluöz

Boran

BORAN YAYINEVİ

Efsanelerden Destanlara

Hüseyin ÇUKURLUÖZ

Ön kapak resmi: Sincan F Tipi'ndeki tutsaklar tarafından bu destan için çizilen bir desendir.

Arka kapak resmi: Tutsaklar tarafından bu kitap için çizilen kapak eskizlerinden biridir.

Birinci Basım Tarihi: 19 Mayıs 2005

Baskı yeri: Ezgi Matbaası

Boran Yayınevi

İnebey Mah. Koçibey Sok.

Yüksel İşhanı No: 22-23 Fatih / İSTANBUL

ISBN: 7530-92403-5-1

ÖNSÖZ

Bir efsane ki, binyıllardır sürer. Binyıllardır süren bir tufan bu; sınıflar kıyasıya çarpışır. Can alınır, can verilir bu tufanda. Kaybedilir, kazanılır, tufan hiç dinmez. Kaybedenler, kazanmak için yeniden dalarlar tufanın içine.

Bu tufanda, bir tarihe karşı dövüşenler var, bir de tarihin akışı doğrultusunda kılıç sallayanlar.

Dünyanın tüm ezilenlerinin sırtına kene gibi yapışmış asalaklar, sömürücüler, alçak bir düzeni dünyada ve tek tek ülkelerde sürdürmeye çalışıyorlar.

Dünyanın tüm ezilenlerinin umudu olan devrimciler, bu alçak düzene ve bu düzenin tüm zulmüne karşı can bedeli direniyorlar.

F tipi hapishanelere karşı içeride ve dışarıda başlatılan büyük direniş, insan tufanının 21. yüzyıldaki

en fırtınalı sayfalarından birini oluşturuyor.

Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, 20 Ekim 2000’de başlayan ve 5. yılında hala sürmekte olan büyük direnişin 113. ve 114. şehitleridirler.

Sincan F Tipi Hapishanesi’nin bir hücresinde el ele tutuşarak girdikleri alev öbeğinin içinde ölüm-süzleştiler.

Hüseyin Çukurluöz, 27 yıldır bu kavganın içindeki bir devrimciydi. 12 Eylül öncesinin anti-faşist mücadelesinde yeraldı. 12 Eylül cuntası döneminde uzun tutsaklık yıllarında perçinlendi inancı. Tahliye olduktan bir süre sonra yeni görevleriyle sürdürdü mücadeleyi. 1995’te yeniden tutsak düştü. 1996 Ölüm Orucu’nda bir ölüm orucu direnişçisi olarak omuzladı kavgayı.

2000’de başlayan F tiplerine karşı direnişte, bir kez daha kızıl bandını kuşanarak ölüm orucu direnişçisi oldu.

“Efsanelerden Destanlara” adlı bu çalışmayı, Hüseyin Çukurluöz işte bu günlerde kaleme aldı.

Hücre hücre erirken, satır satır çoğaldı efsaneler ve destanlar. Bir ırmak gibi akan satırlar, onu 2000’lerin dünyasındaki en büyük destana, 2000’de başlayıp hala süren büyük ölüm orucu direnişine getirdi. Ezilenlerin tarihsel kavgasında, Tarih Baba’nın anlatacağı bir destan daha vardı artık. Ve Hüseyin Çukurluöz, onun hem yaratıcılarından, hem yazıcılarından biriydi.

Alt alta sıraladığı dizelerin son bölümünü planladığı gibi yazamadı. Fakat, sayfalarda tamamlamadığı “Efsanelerden Destanlara” kitabını, alevlerin içinde ölümsüz bir kahramanlıkla tamamladı.

Aynı hücreyi paylaştığı yoldaşı ve ölüm orucu direnişçisi Bekir Baturu'yla el ele, bedenlerini tutuşturarak şehit düştüler.

113. ve 114. şehitlerdi onlar.

Büyük Direniş 118 şehitle sürüyor.

Efsanelerden Destanlara sürüp gelen bu kavga-
da, kuzgunlara karşı ezilenlerin safında dövüşüp bedel ödeyen tüm Hüseyinler'in, Bekirler'in ölümsüz anıları karşısında saygıyla eğiliyoruz.

“Efsanelerden Destanlara” büyük kavgayı anlatan bu satırlar, ezilenlerin kavgasında isyan bayrağını taşıyanlara Hüseyin Çukurluöz'ün mirası ve vasiyetidir.

BÖLÜM 1

İNSANLIĞI ARIYORUM

Zamanın behrinde, Anadolu'nun şirin bir köyünde yaşayan ak-pak sakallı Hışım Ali diye bilge biri varmış. Bilge Hışım Ali, kendi köyünde olduğu gibi civar köylerce de sayılır, saygı görürmüş.

Hışım Ali'nin köyünde ve civar köylerde sevilip sayılmasının baş sebebi köyünde yarattığı ilişkilermiş. Öyle bir ilişki yaratmış ki; kimse kimsenin malına, ırzına kem gözle bakmaz, büyük küçüğünü sever, küçük büyüğünü sayar, her türden zorluğu el birliğiyle yenip yoksulluklarını da varlıklarını da paylaşırlarmış.

Uzun zaman Bilge Hışım Ali'nin katkı ve emekleriyle oluşan bu yaşam biçimi, bir zaman sonra bozulmuş, insanlardaki aç gözlülük, daha fazla zengin olma hırsı, bencillik uç vermeye başlamış. Bunu Hışım Ali de gö-

rüyor, rahatsız oluyor ve nasıl çözüm bulabilirim; bencilliğin, insanların kendi değerlerine yabancılaşmasının önüne nasıl geçeriz diye düşünürmüş.

Bir gün, bu gelişen olumsuzluklardan iyice rahatsız olan bir grup köylü, meseleleri konuşmak üzere Hışım Ali'nin evine gelmişler...

- Bilge Hışım Ali, bugüne kadar senin derin bilgilerinle, yol göstericiliğinle, harcadığın emeklerle hep birlikte güzel bir köy yarattık. Dürüstlük, açıklık, saygı ve sevgi bu ilişkilerimizin temeline oturdu. Bugüne kadar zorda, darda kalanımız, açımız, çıplağımız olmadı. Paylaştık, dayanıştık, birimizin yarasına hepimiz ilaç olmayı çalıştık, ancak sen de görüyorsun, duyuyorsundur. Bu ilişkiler her geçen gün çözülüyor, aramıza kemlik giriyor, sevgi-saygı yokediliyor, demişler.

- Görürüm canlar, görürüm kimler ne iş çevirir, ilişkilere nasıl zarar verir, nasıl bir kötülük ekerler duyarım, bilirim. Bilirim de, bu soruna hepimizin, dürüstlüğü, kardeşliğin, insanı insan yapan değerlerle yaşamayı sahiplenmesi gerekenlerin, neden engel olmadığını, önlem almadığını düşünmeye çalışırım.

Bakın Canlar, hiçbir güzellik ne kendi kendine ortaya çıkar, ne de yaşar. Hele de bu insan dediğimiz düşünen, konuşan, tasarlayan, yapan canlılara ait güzelliklerse... Bunun bilincinde olan, olmayana anlatmalı, kavratmalı ki, bize ait olanlar gelişsin olmayanlar hayat bulmasın.

Kalkın, her biriniz bir eve girip dostluğun kardeşliğin yolunu anlatın, kemliğin kötülüğün ne getireceğini, neler kaybettireceğini göstermeye çalışın. Daha olmazsa, ilerleyen günlerde bunu tüm canlarımızla konuşur, bir çözüm buluruz...

Der ve gelenlerin her biri, bir eve dağılır, günlerce haftalarca durum anlatılmaya çalışılır. Fakat, köy artık kardeşliğin, eşitliğin köyü değildir; ekonomik ilişkiler-

deki çözölme belli bir sınıfsal kastlaşma yaratmıştır. Ve bu çalışmalar bu çelişkileri çözmeye, önüne geçmeye yetmez.

Bir zaman sonra köylüler tekrar Hışım Ali'nin evine konuk olur. Bir durum değerlendirmesi yaparlar. Bunun üzerine Hışım Ali köy meydanında toplanıp herkesle konuşmak, tartışmak ister.

Duyuru yapılır, kadını-erkeği, genci-yaşlısı-çocuğu köy meydanında toplanır. Hışım Ali kalabalığın karşısına geçip aklının yettiği, dilinin döndüğünce iyi, güzel olanı, insana dair şeyleri anlatır. Buna sahip çıkılmaz korunup geliştirilmezse, attan, eşekten bir farklarının olmayacağını söyler ve herkesin düşünmesini ister, *"bu konuda bir karar verelim, şu gün tekrar toplanıp ne sonuca vardıkça onu hepimiz, hepimizin huzurunda söyleyelim"* der. Ve köylüler dağılır. Dağılır ancak, bu toplantıdan açıkça hoşnutsuz olanların homurdanmaları, laf atmaları da Hışım Ali'nin gözünden kaçmaz ve umutsuzluğunu körükler... Bu nedenle de olumlu bir karar çıkmazsa, köyden ayrılmaya karar verir.

Aradan bir hafta geçer. Karar günü gelip çatmıştır. Hışım Ali, olumsuz karar çıkarsa köyden ayrılma düşüncesine uygun olarak, toplantıya esvaplarını ve azık çantasını da yanına alarak gider.

- Canlar, ne düşündünüz, ne sonuca vardınız? İnsanlığımızı mı yaşatacağız yoksa; bazılarınızın körüklediği, geliştirmeye çalıştığı hayvanlığımıza dönüp buna boyun mu eğeceğiz?... der.

Hışım Ali'nin konuşmasından rahatsız olanlar, birer-ikişer konuşmaya başlar;

- Laf karın doyurmuyor Hışım Ali. Büyüğümüzün sever-sayarız ancaak... esas halkın huzurunu bozan sen ve senin gibi düşünüp bunu halka yaymaya çalışanlar oluyor. Biz tarlamızda bağımızda tarlası-bağı olmayanları çalıştırıyor ama, karnını da doyuruyoruz.

Kötülük bunun neresinde? Siz, onlarla bizim aynı olmamızı istiyorsanız, bu olmaz. Nerede görülmüş bu Hışım Ali?...

Hışım Ali'in kararsızlığı ve hoşnutsuzluğu daha da gelişir.

- Canlar, bugüne kadar insanlar için çalıştım. İnsanca olanı güzel olanı verdim, hep birlikte bu değerlerle bir yaşam sürdürmeye çalıştık. Ama görüyorum ki; vermek, almak yetmiyor, onu geliştirmek, korumak, yeniden yaratmak gerekiyor. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Bugün burada kendim için verdiğim bir kararı açıklayıp aranızdan ayrılacağım.

Ben insanlığı, insanca olanı arıyorum. Burada ise, bu kaybedildi, kirletildi. Bu nedenle sizlerden ayrılıyor, köyü terkediyorum. İnsanın insanca yaşadığı, ölümün olmadığı yeri bulana kadar gezeceğim. Ölmeden bulursam oraya yerleşeceğim. Bulamazsam kendi yolumda öleceğim...

Deyip, köyden ayrılır.

Köy köy, kasaba kasaba, il il gezer-dolaşır. Her soydan insanlarla tanışır tartışır. Haftalar aylara, aylar yıllara ulanır ama Hışım Ali aradığını bulamaz. Ve tekrar bir karar vermek durumunda kalır. Düşünür, taşınır ve şu karara varır: *"Artık önüne bir köy kasaba çıkarsa içine girmemeye, sadece mezarlık var mı yok mu bakıp; mezarlık varsa ölüm de vardır, oraya girmem gerekmez..."*

Tekrar yola koyulur.

Aylarca dolaşır, her önüne çıkan köyün mezarlığına bakıp yoluna devam ederken; bir gün bir köyün mezarlığında, mezar taşlarının üzerindeki ölüm ve doğum tarihleri dikkatini çeker. Bu köyün insanları çok kısa ömürlüdür. Doğum tarihleriyle ölüm tarihleri arasındaki zaman süreci 5-10-15, bilemedin 20 yıldır. Mezarlığı dolaştıkça bu kısa yaşam Hışım Ali'yi meraklandırır. Ve

köye girip bu işin sırrı nedir anlamaya karar verir.

Köye giren Hışım Ali'nin merakı daha bir artar. Köyde 30-40 yaşlarından 60-70 yaşlarına kadar insanlar vardır. Oysa hiçbir mezar taşının üzerindeki yazıda bu kadar yaşamış biri yoktur. Köylüler de bu ak sakallı, omzunda azık torbası, elinde asasıyla gelen Hışım Ali'ye bakıp kimdir, necidir merak ederler. Görenler kalkar ve köyün daha iç kısmına doğru yürüyen Hışım Ali'yi takip etmeye başlarlar.

Köyün orta yerinde oturan bir grubun yanına varır Hışım Ali. Selam verip selam aldıktan sonra kendisini tanıtip nereden geldiğini, nereye gittiğini anlatarak, köye uğramasının sebebini söyler.

Topluluk hep bir ağızdan: *"Seni Löbeti Baba'nın yanına götürelim yaşlı Bilge, sana o cevap verir..."* derler. Hep birlikte Löbeti Baba'nın evine konuk olurlar.

Löbeti Baba, Hışım Ali'nin biraz dinlenip kendisine gelmesini sağladıktan sonra; evin bahçesine masalar kurdurup oturaklar attırır. Her evden insanlar, kayna-

yan kazanlardan birer ikişer kap yemek getirip sofralar kurarlar. Adeta, birbiriyle yarışarcasına hizmet eder insanlar. Yemekler yenip çaylar içilir.

Yemeğin ardından ağır adımlarla, köye sırtını vermiş gibi görünen tepeye tırmanırlar. Tepenin en üstünde, tüm ovaya kol kanat germek istercesine dallarını sağa sola uzatmış ulu çınarın altına otururlar. Löbeti Baba, Hışım Ali, köyün bilge suskunu Deli Divane...

Gözlerinin önünde uzayan sanki kendi küçük ovaları değil, koskoca Anadolu yurdudur.

Ve Löbeti Baba'yla Hışım Ali koyu bir sohbete dalar.

- Hoşgeldin, sefalar getirdin Bilge Hışım Ali. Seni Anadolu'nun taa içlerinden buralara getiren nedir?..

Hışım Ali, köyünü, köyden neden ayrıldığını, ne aradığını anlatır. Ve köyün mezar taşlarının kendisini bu raya çektiğini, bunun sırrını öğrenmek istediğini söyler.

Bütün başlar Löbeti Baba'ya döner. Söz onundur.

- Hışım Ali, aradığın yer hem burası hem değil, tarihin daha ileri evresindedir. Burasıdır, çünkü burada bir insan öldüğünde -ki fiziki olarak ölümsüzlük diye bir şey yoktur. Ölümsüz olan, insanlık uğruna harcanan çaba ve soylu düşüncelerdir- mezar taşlarına ölen insanın doğum tarihiyle ölüm tarihini yazmayız. İnsan olduğu tarihle öldüğü tarihi yazarız. insanlığa hizmet etmenin bilincine varmışsa, o, insan olmuş demektir. Tabii ki, sadece bilincine varması bir şey ifade etmez. Onu kendi hayatında ete kemiğe büründürmesi de gerekir. İşte o zaman insan olmuş demektir. Ve biz bu evreyi, onun doğum tarihi olarak alırız. İşte senin dikkatini çeken, mezar taşlarının üzerindeki doğum tarihi ile ölüm tarihi arasındaki kısalık bundan kaynaklanıyor. Oysa sen de görüyorsun ki 60, 70, 80 yaşlarında insanlarımız var. Eğer mezar taşında doğum tarihiyle ölüm tarihi arasında 10, 15, 20 yıl varsa, bu demektir ki, 10,

15, 20 yıl hayvanlığından, kendi özüne yabancılaşmadan kurtulup insan gibi yaşamış. Mezarlığı daha dikkatli dolaşsaydın, taşlarında hiç yazı olmayan mezarlar da dikkatini çekerdi. Demek ki bir gün dahi insan gibi yaşamamışlar.

Bizler de insanlığı arar, onun kendisi olmaya çalışırız. İnsana hizmet etmeden, insanlık katına erişilmiyor. İnsana hizmet ise, çok meşakkatli bir iştir. Ama bir o kadar da onurlu bir iştir. Akan nehrin içine bir ev yaparsan; nehrin gücünden ve aşındırma hızından daha güçlü, daha dayanıklı bir ev inşa etmen gerekir. Yoksa nehrin coşkun akışı, her yaptığını yer bitirir.

Demem o ki Hışım Ali, senin kendi köyünde oluşturduğun düzeni koruyup geliştirmek için, öncelikle senin yaşadığın tarihin engellerini aşan bir düşünceye ulaş-

man gerekirdi. Oysa sen, hemen umutsuzluğa kapılmışsın. Umutsuzluk, geleceğe inancı yitirmek demektir. Geleceğe inancını yitiren insanınsa, hem kendi sonu hem yarattıklarının sonu gelmiş demektir. Çünkü insan geleceğe inancını yitirdikçe, gücünü de yitirir. Sen de öyle görmez misin Bilgem?

Hışım Ali, Löbeti Baba'nın anlattıklarını su gibi içine çeker, lakin verilecek cevabı hazır değildir henüz.

- Benim bilgeliğimin kendine hayrı yok Bilgeler bilgesi Löbeti Baba. Söylediklerin üzerine düşünürüm. Ancak, umutsuzluğumun, kendi ellerimizle şekil verdiğimiz, can-kan kattığımız ilişkilerimize nasıl zarar verdiğini anlayamam...

- Bilge Hışım Ali, umutsuzluk inançsızlığı körükler, inançsızlık, yapman gerekenleri yapamaz, onun yükü altına giremez kılar. Kendi ellerinizle yarattığınız insanca yaşamını yıkan sensin demiyorum. Ancak emek vermeden bir şey yaşamaz. Emek, zorluğun üstesinden gelmek, durmadan güzel olan için çalışmak demektir. O kurduğun ilişkilerle, emek harcasan da, kendi tarihsel koşulları içinde iyiyi, güzeli yaşatmak zordu. Bahsettiğin ilişkilerin bozulması, bu süreçteki toplumun gelişme yasalarının zorunlu bir sonucudur.

Sen Hışım Ali, kendi zamanın içinde ileri düşünen sin ama, gelişen tarihin gerisinde kaldın şimdi. Bak bizler, sizlerin bir yüzyıl ilerisindeki tarihi bir evrede yaşıyoruz. Ama görüyorsun ki, insanın insanca yaşayacağı toplumsal ilişkileri kuramadık. Gördüğün gibi 70, 80, 90 yıl yaşıyor insanlarımız, ama bunun ne kadarını insanca yaşadığını, mezar taşlarının üzerindeki yazılardan görüyorsun.

Hayallerimizi gerçek kılmak, ancak ve ancak hayallerimizi tutsak durumuna düşüren koşullardan kurtulmakla olur. İnsanlığın insanlaşma kavgası sürüyor Bilge Hışım Ali. Bizim kavgamız tüm insanların özgür olacağı, kendi özüne döneceği bir toplum için, sosyalizm

için sürüyor. Bizim hayallerimiz, düşlerimiz, bu büyük kavganın nüveleri. Bizim yapmak istediklerimiz, hayallerimiz, bu kavgayı yürüten torunlarımızın torunları, onların torunlarında hayat bulur. Onlar da bizim yaratmaya çalıştıklarımızdan beslenecek. Seninle sohbetin ilerleyen bölümünde yine bir mezarlığa uğrayacağız. Taşların üzerinde yazılan sözleri okuyup konuşacağız.

Bu kavga sınıfların kavgası. Tarih ve toplumların yasaları sana, bana rağmen var ve devam ediyor. Bak, yaşadığın tarihten yarım yüzyıl önce hak için, adalet için bu topraklarda çok kan döküldü. Babailer bu toprakların ilk örgütlü, bilinçli halk ayaklanmasıydı, Bilgem. Kalk istersen seninle bizden önceki ve sonraki tarihlerde bu kavgada destan yazanların yanına gidelim. Tarih Baba'dan bu destanların öyküsünü dinleyelim...

BÖLÜM 2

ANADOLU'YUM BEN

Anadolu'm
uygarlıklar beşiği oldu adın.
Asırlarca
kaç yağma kaç talan gördün.
Nice yiğitleri sürdün,
haksızlığın ortasına kılıç sallattın
Bereketli ovalarında sürüler besletip
hasatlar eylettin.
Aç, sefil demedin
basıp bağrına büyüttün, besledin...
Anadolu'm
gezinlerinle

dervişlerinle
diz kırıp sohbet sofralarına
güzele dair çok umutlar beslettin.
Bir yanın hep yangın yeri
bir yanın hançer yarası
bir yanın hep insan seli
bir yanın
zülüm kalesi oldu.
Gün oldu
dağların taşların isyana durdu.
Gün oldu
her yanın ölüm deryası
Anadolu'm.

Gözü yaşlı Anadolu.
Üreten aç
yaratan çıplak.
Selçuklu zulmü
aman vermez ki,
toprağı doyuran eller
yoksulluğunu doyursun.
Toprak bereketini
sunmuş isteyene
gelecek hasada
hazırlamak için
beklerken karlı-ayazlı kış gecelerini;
toprağın tuzlu nemiyle
insanın alınteri harmanlanıp
sevince boğulmuşken
vergi zaptiyesinin

nal sesleri duyulur hep.

Taht'a oturan

2. Keyhüsrev

üretenin yapışmış şah damarına

doymak bilmez bir kene;

emdikçe şişer

şiştikçe kurutur

yoksulun kanını.

Zulüm olur da

isyan olmaz mı?

Zulüm hak isteğini körükler

hak isteği Açlar Ordusu'nu.

Yeter ki,

görsün yolunu

yeter ki

açılsın uyuyan gözler

yeter ki;

"Üreten sen

bölüşen

paylaşan

tüketen de

sen olmalısın" desin

bir yol gösteren

önderlik eden çıksın...

Horasan ellerinden

Anadolu'ya geçen

Baba İshak diye bir derviş:

"Bu haksızlık bitmeli

Selçuklu yıkılıp

adil bir düzen gelmeli"

deyip

uyandırır uyuyan devi

kaç yüzyıllık uykusundan.

Tarih 1239'dur

Cırcır böceklerinin ötüştüğü bir vakit

Ağustos'un üçünde 150 bin insan tufanı

şahlanıp sefaletin koynundan

zulmün üstüne yürür.

Ve tarih

ak sayfalarına

Babailer Ayaklanması

başlığını yazar.

Yol göstericilerinin işaretini alan

150 bin insan

kadın erkek

çocuk genç

Fırat'tan, Toroslar'dan

Adıyaman'a doğru çağlar akar.

Gölbaşı'dan Çelikhan'a

Besni'den Hambayat'a

hücum kalkıp

yaman bir cenge dururlar

ölürler-öldürürler.

Keyhüsrev'in ordusu

boyun eğmeyi

kılıçtan geçirip

Adıyaman'ı düşürür...

Durmaz açlar

boyun büküp yılmazlar,

Malatya'ya yönelirler.

Her dilden, dinden
tek vücut olan
Açlar Ordusu
Malatya Subaşı'sı Ali Şir güçlerini
bozguna uğratıp
şehri ele geçirirler.

Malatya'yı Sivas,
Sivas'ı Tokat izler
Tokat'tan Amasya'ya hücumla kalkerler
Önünde engel tanımayan
o güne kadar "Kara Bundu" denilerek
kara eşek yerine konulan
üzerine binildikçe
iliklerine kadar soyulan
nasırlı ellerin şahlanışından
korkan Keyhüsrev

kaçar başkenti bırakıp.
Amasya Subaşı'sı olarak
görevlendirdiği Mübarizeddin Armağan Şah
Açlar Ordusu'ndan önce Amasya'ya ulaşır
Baba İshak'ı yakalayarak
kale burcuna asar...

Durmaz ayaklanma
ölümü yol eyleyen açlar
durmadan kılıç sallar
Yeşilirmak, kızıl ırmağa dönüşür
zulmün kalesini yıkıp
Amasya'yı da ele geçirirler.
Armağan Şah'ı öldürüp
Çorum, Yozgat
doğrultusundan
zulmün yuvasına

Konya üzerine
atlarını çevirirler...
Bütün güçlerini
toplayan Keyhüsrev
60 bin paralı celladı
ileri sürer.
Berhamşah komutasındaki zulüm sürüsüyle
6 bin kişilik Açlar Ordusu
Kırşehir önlerinde
karşı karşıya gelir.
Yaman bir vuruşma olur
yağmura doymayan
toprak
kana doyar

4 bin eri-ereni
kızıl yeleli
atlarından düşer
yere cansız
Açlar Ordusu, yenilir...
Zalim
durmaz cenk meydanında
üç yaşın üzerindeki
kadın-kız
yaşlı-genç iki bin
Umut Yolcusu'nun kafası biçilir.
Umut kan olup
Anadolu toprağına karışır...

- Bilge Löbeti Baba, şimdi söylediklerini daha iyi anlıyorum. Bedeller ödenmeden güzel olanın yaratılamayacağını ve korunamayacağını...

- Tarih bilinci de bunun için gerekli Hışım Ali. Biz ne biliyoruz ki, köyümüzün, bilemedin birkaç köy ve kasabanın dışına taşmıyor tanıdığımız, gördüğümüz yer. Okuma öğrenme dersin bizi uzak tutuyorlar. İstiyorlar ki; ezenler ne yapmış, ezilenler, yani bizler neler yapmışız bilmeyelim, sonuçlar çıkartmayalım. Yani köle doğdun, köle yaşa, köle olarak öl.

Hayır Ali'm, hatamız ne, fazlamız ne? Bilelim.

Zulmedenler uyumuyor Ali'm. Acııyorlar. Biz de uyumamalı, daha acımasız olmalıyız. Ancak, bizim acımasızlığımız doğru hedeflere yönelmeli, onlarınki gibi zulüm vahşet olmamalı.

Biraz önce tarihin bize anlattığı ayaklanmadaki son çarpışmada dört bin er eren öldürüldü. Zalim, "*tamam yenildiler*" demedi. Bak, cenk meydanında üç yaşının

üzerindeki kadın-kız, yaşlı-genç demediler, kılıçtan geçirdiler Bilge Hışım Ali. Tarihe Babailer Ayaklanması olarak geçen bu halk hareketi, Anadolu'nun ilk örgütlü bilinçli ayaklanmasıdır. Ve Ali'm, bu açların ayaklanması yenildi ama, Selçuklu'nun da sonunu getirdi.

İstersen tekrar Tarih Baba'ya dönelim. Baba İshak'tan Şeyh Bedreddin'e uzanan İnsan Tufanı'nın hikayesini dinleyelim...

BABA İSHAK'TAN ŞEYH BEDREDDİN'E İNSAN TUFANI YEŞERİYOR...

"Yarin yanağından gayrı

her şeyde / hep beraber" diyen

Şeyh Bedreddin'di adı.

Derin düşünür

derin konuşurdu.

Zengindi

Simavna Kadısı'nın oğluydu.

Hukuk bilginiydi.

İslam alimiydi.

Fakat bunlar onu tarife yetmezdi.

Yüzü halkta

düşünceleri bilimin ışığındaydı.

Bir gün geldi

yeniden başlamak için

silip her şeyi

hakikatın yolunu bularak

insan'a ulaştı.

Yoksulun Şeyh Bedreddin'i oldu.

Selçuklu yıkılmış
Osmanlı kurulmuş
Altı yüzyıl sürececek
zulumün çemberi
Anadolu halklarının
boynuna geçirilmişti.
Baskı daha azgınlaşıp
sömürü
daha bir pervasız oldu.
Rüşvet, talan
dönen zulumün çarkının
kanlı dişleriydi.
Bir tarafta
padişahların saray sefası
bir tarafta, yoksulun

açlık cefası.
Bir tarafta, taht kavgası
bir tarafta kan deryası.
Yıkıp Musa Çelebi'yi
kan deryasının üzerinde
Mehmet Çelebi oturdu tahta.
Bitmeyen zulüm tırmandı
durmayan kan
Alevi halkların
kanlarıyla taşan
derelere dönüştü.
Halkların kardeşliği deyip
adil olanı isteyen Şeyh Bedreddin
İznik'e sürgün edildi.
Bir kere atılmıştır
toprağa tohum
Kardeşlik sofrası
Börklüce Mustafa ile Aydın'da
Torlak Kemal ile Manisa'da kuruldu.
Toprak
ortak işlenip
kor demirlere çekiç birlikte vuruldu.
Kardeş halklar
Aydın ellerinde
ortakça bir yaşamda
gelişip büyüdü.

Kalleşlikle beslenen saltanat
kardeşlikle beslenip
büyüyen Ortaklar'a
göz yummadı.

Buyurdu Saruhan Valisi Süleyman kuluna:
Tepele!..

Toplayıp askerini Süleyman
Böklüce Mustafa'nın üstüne yürüdü.
Stilarion Dağ Geçidi'ne çıkan
altı bin ortakçı
zulme geçit vermedi.

Kılıç seslerinin yankısına
kanatlanıp uçan
at sesleri karıştı.

Stilarion Dağ Geçidi
hakça düzenin
geçit vermez
kalesine dönüştü.
Kanla beslenen yenildi.

Osmanlı durmadı
Aydın Valisi Ali kuluna buyurdu:
Tepele!..
Aynı dağ geçidinde
o da yenildi Hakikât savaşçılarına.

Mehmet Çelebi
bütün Anadolu, Rumeli
askerlerini toplayıp
daha çocuk yaşlarda olan
Amasya Valisi oğlu Murat'ın komutasında
Vezir-i azam Beyazid Paşa'yı
hücuma kaldırdı.
Kanlı kıyım
daha yolda başladı.

İhtiyar, çocuk
kadın-erkek demeden
yaş, cins gözetmeden
kesildi canlar.

Aydın eli
bir baştan
bir başa
kafası gövdesinden ayrılan
insan cesetleriyle doldu.
Börklüce komutasındaki
hak savaşçıları
yenildi.

Börklüce Mustafa ve karındaşları
Efes'e götürüldü.

İnançlarından dönmesi için
tırnakları çekilip
vücutları dağıldı.

Börklüce'nin önünde savaşçıları
bিরer birer idam edildi.

Boynuna ip geçirilen
her savaşçının son sözü
"İriş Dede Sultan İriş!" oldu.

Çivilenerek çarmıha gerilen
Börklüce öldürüldü.

Zulüm

Aydın'dan Manisa'ya
Torlak Kemal'in üzerine yürüdü.

Spil Dağları'nda yankılandı
bu defa kılıç sesleri.

Zorlu bir savaş sonunda

Hak savaşçıları yenildi.
Torlak Kemal idam edildi.
Kardeşleşmiş halklardan
bir ağıt yükseldi
*"Sultanoğlu, leşkerine buyurdu
Buyruğunu dört bir yana duyurdu
kılıç çaldı, ana baba savurdu
yalım esti her yanları kavruldu."*

Osmanlı
Aydın ve Manisa'da
müritlerine saldırırken
Bedreddin duramaz.
Bir gece gizlice
İznik'ten çıkar yola
Deliormanlar'a geçer.
Zulmün başkenti Edirne'ye
beklenmedik bir
darbe vurmaktır amacı.
Bilmez bir kalleşin
evine konuk olduğunu
ihbar edilir
tutsak edilip Serez'e getirilir.

Osmanlı
en bilgili mollalarıyla
Şeyh Bedreddin'in inançlarını
çürütmek ister!
Ama mollaların hiçbirisi
Hak'kın düşüncesi karşısında
söz söyleyemez

tartışamaz.

Hakikat şeyhi karşısında

Osmanlı mollalarının

biri girer diğeri çıkar

Kurulan tüm oyunlar

bir bir yıkılır.

"Ceza tayin etmek

hükümdarların işidir mollalar

Ve bildiğimiz kadarıyla

gerçeğe engel olacak

bir ceza daha icat edilmemiştir" der

Hakikatin gerçeklerini vurur

kanla beslenenlerin yüzüne:

- *"Bak Mollabaşı Harevi*

karanlık aydınlığı

hiçbir zaman

yenememiştir.

Bir gece boyu

başarmış olması

gündüzün gelmeyeceği anlamını taşımaz

Belki kişiler için öyledir

Gün doğuşunu görmeden

yetinenler için.

Ama biz biliyoruz ki; karanlık nice koyu

nice bağnaz olursa olsun

Aydınlık

yırtıp geçer öne.

Bildiğimizden

karanlığın içinde

nice bir ışıık olup

aydınlığa

güveni anlatmak isteriz..."

Ne ki, bilimin değil,
zulmün hükmü geçerlidir padişah divanında.
Hüküm verilir; asılacaktır Bedreddin.
*"Madem ki bu kere mağlubuz
netsek, neylesek zait
Madem ki bu fetva bize ait
verin ki bağrına basak mührümüzü"*
diyen Bedreddin
Serez Çarşısı'nda
idam edildi.

Başına toplanan

Avam-ı nasdar'dan bir ses yükselir:

"Ben de Halimce

Bir Bedreddinem..."

- Şeyh Bedreddin hakça bir düzen istemiş, bunun pratik örgütlenmesine de geçmişti, Bilge Hışım Ali. Temel felsefesi *"yârin yanağından gayrı her şeyde hep beraber"* diyordu. Börklüce, *"kadınlardan başka herşey, yani yiyecek, giyecek, çift ve tarlaların insanlar arasında müşterek olması"* inancını yaymış, Ortaklar böyle kurulmuştu. Bu inançları için kellelerini verdiler ama, düşüncelerinden vazgeçemediler. Bu nedenledir ki, bu topraklarda hak ve adalet arayan halkların isyanı hiç durmadı, Hışım Ali.

Şeyh Bedreddin Ayaklanması bastırıldı, önderleri en zalimane işkencelerden geçirilerek, halk ibret alsın diye çarınha gerilip ortalıkta dolaştırıldı ve sonra da idam edildiler. Ama; ileriki tarihlerde Şahkulu Ayaklanması, Nur Ali Halife, Şeyh Celal, Atmaca, Zünnunoğlu, Donuzoğlu, Beğçe, Veli Halife ve Kalender Çelebi Ayaklanmaları birbirini takip ederek sürdü. Çok kan döküldü, çok kafa gövdeden ayrıldı ama, yoksulun ne zulme öfkesi, ne de ayaklanması bitti.

Ve gün geldi, Osmanlı Saltanatı da tükendi. Hem de halklara ihanetin en alçakçasını sergileyerek Anadolu'yu karış karış sattı. Halkın fidan gibi gençlerini, saltanatın ve başka devletlerin çıkarları için savaşa sürüp kırdırdı. Anadolu, Osmanlı'nın sömürü ve zulmü altında zaten takatten düşmüş, kendi acısıyla kıvrandır durumdaydı. Balkan Savaşları'nın ardından 1. Paylaşım Savaşı ise, halkı iyice ezip bitirmişti, Hışım Ali.

Alman emperyalistlerinin oyuncağı olan Enver Paşa denilen ihanetçinin, 90 bin Mehmet'i eksi 25-30 derece

soğukta Sarıkamış, Soğanlı ve Allahuekber Dağları'nda düşmana tek bir kurşun bile atamadan dondurup öldürmesi ise, bu halkın acısını çekilmez kıldı. 90 bin gencecik fidan Anadolu'nun candamarı, geleceği Hışım Ali. Tarihte bir benzeri yoktur bu zulmün, bu katliamcılığın.

Mehmet saftır, temizdir, vatan aşkı çeker onu çitinden çubuğundan, aç yoksul anasından-babasından ölümün koynuna atar kendini. Her sıkıldığı kurşunu, vatan için bilir. Uşaklıktır, işbirlikçiliktir bilmez.

Bak bir Mehmet'in anasına yazdıklarını dinle Hışım Ali:

*"Soğanlı Dağları yana devrilir
askerin üstüne tipi savrulur
nice anaların bağı kavrulur
ağlama kismetse gelirim ana
canım kurban olsun aziz vatana"*

İşte böyle Hışım Ali, o kadar çok kırdılar ki halkı, sömüren, soyan, zulmeden Osmanlı, sonunda yenilerek, Anadolu'yu Yedi Düvel'in işgaline terketti...

- Halk bu işgallere boyun mu eğdi Löbeti Baba?..

- Hayır Hışım Ali'm, hayır. Anadolu halkları esarete boyun eğmedi. Açtı, yoksuldu, ne tarlasını sürecektik öküzü, ne ayağına geçirecek çarığı kalmıştı. Ama bu toprakların insanlarıydılar Hışım Ali'm. Vatanlarını gavur postallarına çiğnetmeleri mümkün müydü? Çok şeylerini kaybetmişlerdi ama, onurlu ve namusluydular. Savaşmak için pek bir şeyleri olmasa da, vatan sevgileri vardı. Boyun eğmediler, susmadılar, Kurtuluş Savaşı'nı başlattılar. Dilersen Tarih Baba'ya bırakalım yine sözü. Kurtuluş Savaşı'nı anlatsın bize.

BİTTİ DENİLDİĞİ YERDE UYANIP SİLAHA SARILAN ANADOLU HALKI...

Düşünün...

bir halk düşünün ki
görmediği zulüm
uğramadığı katliam kalmamış.

Bir halk düşünün ki
Devlet-i Ali'nin
sefası için
gencecik insanlar

kopartılıp yuvasından
dağbaşlarında
çöllerde kıldırılmış

yaslı, gözü yaşlı,
olmayan bir ev bırakılmamış...

Ve nüfusu
22 milyondan
10 milyona
düşürülmüş...

Bir halk düşünün ki;
evlad-ı vatani
alçakça bir yaşam için
düşmana satılmasın...

Sattılar...

Hem de düşünün ki;
ceplerine atılan üç dolarlık
beş franklık bahşişlerle;
haremlerindeki fahişelerinin
lekeli donlarının içinde

salya-sümük göbek atıp
kirli elleriyle
fahişe pazarlayan
pezevenkler gibi
sattılar Anadolu'yu...

Ve
satanlar
bir şafak vakti
korkularının
pis kokulu sıcaklığı
süzülürken paçalarından aşağı
tarihin çöp sepetinde
yittiler...

Düşündüğümüz halk;
yaslı gecelerin
hüznüne dalmadan
uyanıp felaket uykusundan
"Anadolu'yum ben!.." dedi.

Gök gürültüsü
insan seslerinin öfkesine karışıp
tüm işgalcilerden, işbirlikçilerden,
yalakalardan, mandacılardan
kurtuluşumuzun savaşı, deyip
ak köpüklü ırmaklar gibi
düşman üzerine koştular...
Yedi düvele karşıdır bu isyan, bu savaş.
İşgal edilmiştir Anadolu bir uçtan bir uca.
Ege'den Akdeniz'e
İstanbul'dan Adana'ya

İzmir'den Urfa'ya
Aydın'dan Antep'e
emperyalist çizmenin altında
çiğnenir bereketli toprakları
Anadolu'nun.
Dayatılır Anadolu halklarına
esaretle birlikte
ihanet ve namussuzluk da...

Kabul eder mi Anadolu namussuzluğu?
Direnir il il
direnir köy köy
sokak sokak
ev ev...

Kuru bir toprak parçası
değildir işgal edilen;
VATAN'dır...
Türk'ü, Kürt'üyle
Gürcü'sü, Laz'ı
Arap'ı, Çerkes'iyle
her dilden, her milliyetten
yüzyıllardır yaşanan kardeşliktir
işgal edilmek istenen.
Kolay mı bunları çiğnemek?

İLK KURŞUN

İşgal donanmaları
demir atmıştır iskeleye.

İzmir yaşlı, öfkeli dir,
iner gemilerden işgalciler
Konak Meydanı'na.

Efsun Taburu
zafer adımlarıyla yürürken
bir silah patlar
bir daha
bir daha
yankılanır patlamanın sesi meydanda
işgal bayraktarı yerededir.
Tetiği çeken
ince, dal gibi
karayağz bir delikanlıdır
adı Hasan Tahsin'dir.

Balkondan
gözü yaşlı bir kadın bakar
göz-göze gelir Hasan Tahsin
biten mermisinden utanır:
*"Sanma ki kaçıyorum ana,
kurşunum bitti.
Ondandır geri çekilişim..."*

Savurur elinden bombasını
düşman üstüne.
Kuşatılır
kahpe bir mermi saplanır
öfkeye durmuş yüreğine
işgal
kara saplı bir hançer yarasıdır
yüreğinde.

Acısı

kara toprak kadar yaşlı
 çakmaktaşı kadar keskin
 yosun kokulu kayalar kadar soğuktur.
Zifiri karanlıktır
 Manisa, Akhisar,
Menekşe kokusuna kesen
 Spil Dağları ıssız
 bulutları yaşlı
güneş sönük, sancılıdır
Ege patlayacak
 ikinci mermiye gebedir.
Ödemiş sırtlarında patlar o mermi...
 İzmir'de sıkılan ilk kurşun
 Ödemiş'te halk hareketine dönüşür
Ulaklar çıkar dağlara
Ege dağları
 vuruşkan yiğitlerin evidir
 Efeler yatağıdır.
Bu yangına sessiz kalmaz
Demirci Mehmet Efe,
 Mestan Efe
 Kız Efe
 Yörük Ali Efe
 Efeler...
 Ve Kızanları...
Katarlar Ödemiş halkının
 öfkesine öfkelerini,
Ege işgalciye dar gelir.
Ödemiş başkaldırısı
 dalga dalga yayılır Ege'ye
 Seyyar-ı Kuvvetler'e dönüşüp

oradan da tüm Anadolu'ya...

Anadolu

Gördesli Makbule'dir.

Körpe bir fidandır daha

elinde mavzeriyle çarpışıp

kurşun atarken Balıkesir'de

Tutsak düşer işgalcilere

diri diri atılır da kor ateşlere

ser verip sır vermez

korur namusunu, yurdunu...

Anadolu

Antep'te yırtıcı bir kuş

Şahinbey'dir.

Karayılan'dır.

"Antep sıcak

Antep çetin yerdir..."

Sıcaklığı da, çetinliği de
yakar kavurur gavuru.
Mehmet Said'dir asıl adı
bırakıp bir kenara
nazlı yâre sevdasını
vatan sevdasıyla
kurar otağını Çapalı'ya.
Çapalı düzlüktür
bağlık-bahçeliktir
az ötesinde Elmalı Çayı
akar ince bir çırtırtıyla
Elmalı Köprüsü'nün altından
kıvrılır gider Kilis yoluna doğru.
Görününce düşman
bir name gönderir Şahinbey;
*"İşgalciye yer yok bu topraklarda.
Aklınızı başınıza devşirip çekin gidin.
Cesetlerimizi çiğnemedен giremezsiniz Antep'e.
Biz ölmeye hazırız, siz de hazır mısınız?.."*

Ve başlar muharebe;
güneş sığacağına katıp
mermilerin sığacağını,
başaklar gibi biçilip
harman savrulur gibi savrulur ölü bedenler.
Bir çetebaşı yanaşıp Şahinbey'e
*"Geri çekilelim bey, gavur çok
zayıf da çok, mermi bitti-bitecek
toplayıp gücümüzü öyle çarpışsak?.."*
Der ki Şahinbey;
gün vuruşma günüdür

geri çekilmek yakışmaz yiğide..
"Cesedimi çiğnemededen
Antep'e Fransız giremez
girdiğini görürsem eğer
ben nasıl bakarım
Antepliler'in yüzüne?.."

Çarpışa çarpışa
gelir Elmalı Köprüsü'ne
bitene kadar mermi atar
her attığında bir gavur ölü yatar;
kalmayınca mermi
takar süngüsünü mavzere
ve atılır düşmanın üstüne.
Kurşun kar etmez
süngüyle delinir yüreği
bir ağıt yükselir Antep ellerinden
Elmalı'ya doğru.

"Şahanı sorarsan otuz yaşında
süngüyle vuruldu köprü başında
uyan şahanım uyan, bak neler oldu?
Güzel Antep'ine Fransız doldu.
Sürerim sürerim gitmez kadana
Fransız kurşunu da değmez adama
Benden selam söyleyin garip anama
Analar da böyle yiğit doğurur m'ola?.."

Anadolu, Şerife Bacı'dır
Mermiyi alıp kağnıya yerleştirir
kundaktaki bebesinin yanına
mermi ve bebesi
yanyana, koyun-koyuna

bakar ikisine de doyumsuz
bilir mermi olmadan kurtuluş olmaz
kurtuluş olmadan
bebek büyüzmez...

Hava soğuk mu soğuk
Küre'nin ayazı bakır bir bıçak olup
saplanır insanın tenine
Kastamonu'yu geçip
varırlar Ilgaz'a
Ilgaz
Anadolu'da yüce bir dağ
baharda yeşile keser her yan
sanki cennetten bir bağ
öyle güzelleşir...
Ama,
mevsim kış
ve her yerinde kar
kefen giymiş dağ,
"geçit vermem" diyor.

Umut taşıyıcılar
bakmadan ak kefenlere bürünmüş
dağa soğuşa
ilerlerler durmadan
Ağlar bebesi Şerife Bacı'nın
üşüyor besbelli
bakıyor bebesine
bir de mermiye
mermi açıkta, kar yağıyor üstüne
yanıyor yüreği

temizliyor karı
bebesini sardığı örtüyü alıp
kapatıyor merminin üstünü
mermi bebek kadar nazlı,
koruyacak usta ellere muhtaç
ıslanmamalı.

Savaş böyle yürür
göğüs göğüse
dişiyle-tırnağıyla
çarptırırken cephede
boş durmaz, yalnız bırakmaz
evlatlarını halk.
Açıp çeyiz sandıklarını
el emeği-göz nuru
sevda sevda işlediği
ak nakışlarını

sargı olsun yaralara
ilaç olsun yüreklere diye
cepheye gönderir gelinlik kızlar.
Yemez-giymez
gözlerinde parlayan
umudun ışığıyla
varını-yoğunu
ortaya döküp
adsız kahramanlarıyla;
kadını-erkeği
genci-yaşlısı
kızı-kızanı
çoluk-çocuğuyla
tüm Anadolu
büyük yenilgisini
tattırır Yedi Düvel'e.
Denize dökülür işgalci
ve kurtulur Anadolu...

- Bilgeler bilgisi Löbeti Baba, kahramanca yürütülen bu savaştan anladığım odur ki; en kötü yenilgi, en büyük bozgun halka güvenin bittiği yerde başlamakta. Halka güven bitmişse inançlı olmak fazla bir şey ifade etmiyor...

- Doğru dersin Hışım Ali'm, doğru. Anadolu Kurtuluş Savaşı, ölmüş, takatten düşmüş bir halkın küllerinden yeniden doğmasıdır. Halkın başkaldırısına küçük-burjuva hareket önderlik eder. Eder ancak içlerinde bir tanesi dahi, bu halkın böyle bir kahramanlık göstereceğine inanmaz. Bundan dolayıdır ki, onların içinde de mandacılık revaçtadır. Fransız, İngiliz yahut Amerika himayesinde olmak ters gelmez onların düşüncesine.

Halka inanmayanlar sadece savaşta değil Hışım Ali'm, normal zamanda da halkın yaratıcı gúcünü goremeyiz, o gúcü değerlendiremeyiz. İktisadi, sosyal, siyasi gelişmeleri yonlendiremeyiz. Bu nedenledir ki, savaşta mandacılık, normal zamanda, gúclicu bir devletin solumurgencilik ağına kolayca duşmesine yol açacak basiretsizlik olur. Anadolu halkının bu savaşı, ezilen tium halklara ornek olmuş bir zaferdir. Ama ne oldu? Kısa donemde siyasi olarak gericileşen kucuk-burjuva iktidar, halkın onculerini katlederek, eşitlikci, ozgur bir yaşama yonelişin onunu keser. Halkın varını-yoğunu gasbederek burjuvaları besleyip buyutur. Ne var ki, beslediği karga, ilk onun gozunu oyar, kucuk-burjuva iktidarı giderek guclenen bir ittifak tarafından alaşağı edilip; kanla canla kurtarılan bu ulke, tekrar emperyalistlerin kucağına bırakılır.

Halkın tium değerleri, haraç mezat ABD tekellerine peşkeş cekilir. İşte kendi vatanına ihanet eden bu işbirlikci burjuvalar, savaş oncesi mandacılardan farklı değil ki Hışım Ali'm...

- Peki Loboti Baba, bu surelerde de halkın başkaldırısı olmadı mı? Bu kadar can veren kan veren bir halk hemen kabullendi mi bu ihanetleri?..

- Hayır Hışım Ali, kuşkusuz kabullenmedi. Kucuk-burjuva iktidarın Turk ulusu dişındaki milliyetlerden halklara karşı inkarcı, asimilasyoncu yaklaşımları sonucunu, bu tarihte esas olarak Kurt halkının isyanları oldu. Koçgiri'yi saymazsak şeyh Said, Dersim, sonraları Ağrı isyanları vardır. Bu isyanlar kanla bastırılır, diğer azınlık milliyetlerden halklar da bu baskılardan nasibini alır. En genelde ise halkın açlığının, yoksulluğunun sonucunda hak alma mucadeleleri hep olmuş ve bunlar en baskıcı yasalarla, devlet zoruyla bastırılmaya çalışılmıştır. Esas kanlı kıyımlar ise, devrimcilere karşı yurutulmuştur. Ozellikle 1970 sonrası bu kıyım giderek artmış, daha sistemli hale gelmiştir.

Bugün zulmün en çekindiğı güç devrimcilerdir, devrim ve sosyalizm düşüncesidir.

Biz istersen tekrar Tarih Baba'ya dönelim, devrimci hareketin tarihini, geçirdiğı evreleri ve karşılaştığı zorlukları ondan dinleyelim...

BÖLÜM 3

İNSAN TUFANI KENDİ MECRASINA OTURUYOR

Umudunu yitirmemiş
özgürlüğüne aç halk
önce "talebeler" dedi onlara.
"Talebeler", DEV-GENÇ'liler
"Dev gibi gençler"
oldular.
Sonra "bizim çocuklar"...
Sevdiler onları, ısındılar,
çarçabuk kaynaştılar.
Doğrusu evet;

gençtiler, öğrenciydiler
"Eskilere" göre
biraz "çocuk"
cesur ve ataktılar.

Yeni ufuklara
umut yelkenleri açacak kadar
bilge
her söylediğini yapacak kadar
erdemli,
yürekli ve merttiler.

Onlar
Deniz'diler
İbo'ydular
Mahir'diler.
50 yıllık
sulanmış beyinlere
"dur" deyip
silahlı devrim cephesine
hayat verdiler.

Halktılar
halktandılar
halkın çocukları
halkın öncüleri
önderleriydiler.
Okulda, boykotçu
fabrikada, grevci
Tütünde, Çayda,
Pamukta, Pancarda örgütleyici
Sokakta, eylemci
Tam Bağımsız Türkiye şiarının

savaşçılarıydılar...

Vietnam Kasabı Kommer'in
arabasını yakan

İsrailli katile kurşun sıkın

6. Filo'nun conilerini

İstanbul'da denize döken
onlardı.

İdam sehpararında

işkencehanelerde

kuşatmalarda

devrim ve sosyalizm

inancını haykıran

onlardı...

Marksizm-Leninizm'e inançları

devrime bağlılıklarıyla

Maltepe'de

Arnavutköy'de

Kızıldere'de

yaratılan direnişlerle

yazıldılar tarihe...

TİP'te çalıştılar.

Marksizm-Leninizm silahını

şarlatanların elinden alıp

halkın Prometheus'u oldular.

Önce

Aren, Boran oportünizminin

defterini dürdüler.

Sonra tüm kaçkınların ve Aydınlıkçılar'ın...

Anadolu Devrimi'nin yolunu çizip

silahlı savaşı başlattılar..

Hain tuzaklara düştüler
gelenekler mayalayıp
yollar açtılar...

*"71 sıcağında
Canım Nurhak Dağı'nda
üç gerilla vurulmuş
son mayıs sabahında
Mayıs'ın kanlı günü
Haziran'a dönüyor
dağda devrim ateşi
alev alev yanıyor
Omzumuzda mavzerler
dağlarda adım adım
Maltepe'de çarpışıyor
yiğit iki Adalım.
Adalılar türkü söyler
susar faşist namlular
Cevahir'im de vurulmuş
savaşıır gerillalar.
Adalı'nın türküsü
düşmeyecek dillerden
Geliyor Adalılar
sarp yamaçlı yollardan..."*

En zor anlarında
ihanetlerin en büyüğünü yaşadılar
yılmadılar,
dönüp geriye bakmadılar

Yarıp zindan duvarlarını
ezip ihaneti
umudu büyötmeye soyundular...
Ayaza kesmişti Anadolu
karanlığın bekçileri
en koyu zulümleriyle
kol geziyordu.
Amerikan çobanlarınca
kuşatılmıştı halk
susturulmak isteniyordu
halkın savaşçıları.
Devrimci olmak
ateşten bir gömlekti
Ateş
yüreksizleri, ciğersizleri yakıyor
inançsızlar gömleği taşıyamıyorlardı.
Zorlu sınavlar
Adalılar'ı bekliyordu.
Ölüm ve yaşam
koyun koyuna
yürüyorlardı.
Ulaş kuşatıldığında
haykırarak inançlarını
Adalılar'ın kalplerine gömüldü.
Halklar yaratıcı
bir yiğidini daha yitirdi...
Durmak zamanı değildi.
Bir tarafta kurulan darağaçları
bir tarafta
hakların tüketilmek istenen umudu.
Umut olmuşsan birkez

durulur muydu?
Mahir,
yoldaşları ve
devrimci dostlarıyla
Karadeniz'in sarp dağlarına yönelip
Ünye Radar Üssü'nden
kaçırıp İngiliz ajanlarını
Kızıldere Köyü'ne geçtiler.
Kızıldere,
sessiz, sakın bir Anadolu köyü.
Önünde
Deveci Dağları uzanır
akar Yeşilırmak
arka cephesi Niksar
Canik Dağları, Kelkit Çayı...
Sanki yıllar önce
akacak kana
tanık olmak için almıştır
adını.

Oy Kızıldere,
bilir miydin
Anadolu halklarının
en yiğit evlatlarının kanlarıyla sulanacağını?
Sessizliğini yırtıp
her yerde anılacağını
bilir miydin?
Oy dere
Kızıldere
bundan böyle
çam ağaçlarına

meşelerine
ekşi menekşelerine
akan kanlarla
hayat vereceğini
bilir miydin?..
Sarılır Kızıldere
daha şafakta
tan atmadan
horozlar ötmeden.
İti MİT'i
CIA'sıyla
kuşatırlar
Adalılar'ı.
Teslim olmalarını
isterler Adalılar'dan
tek söz çıkar Adalılar'ın ağızlarından:
**"Biz Buraya Dönmeye Değil
Ölmeye Geldik!.."**
Adalılar
iyi bilir ki;
bu küçük kerpiç köy evinde
bir tarih yazılacak!
Ya itler, kurtlar sevinecek
halkın
umudu sönecek
ya,
ölünecek
geleceğe güçlü bir
miras bırakılacak
Umut
mirasla

beslenip yayılacak.

Onlar;

daha bu yola çıkarken

devrim yolunun sarp

engebeli ve dolambaçlı

olduğunu bilerek çıktılar.

Dönmek

sıkışınca kaçmak

yazmadı künyelerinde.

Kerpiç ev

savaş mevzisiydi.

savaş mevzisi

Anadolu'ydu.

Halklar

kerpiç evdeydi.

İki sınıfın kavgasında

o hengame arasında

daha silahlar patlamadan

ev sahibini dışarı çıkardılar...

sonra birbiri ardına

patladı bombalar

inançlar haykırıldı

saatlerce sürdü çatışma.

Düşman

tüm gücüyle

topuyla havanıyla

oradaydı.

Kızıldere'de

bir manifesto yazıldı.

On halk kahramanının

kanı döküldü.
Gelecek
bu kan deryasında
mayalanıp
bu destanla beslenecekti.

Kızıldere
30 Mart'la anıldı
30 Mart
Mahirler'le
Mahirler Anadolu devrimiyle...

Onlara dair
çok şeyler söylendi
çok şeyler yazıldı.
Kimileri bunalımlı gecelerinin
sohbet malzemesi yaptı onları
kimileri
geçim kaynağı
kimileri ise
on'ları
üzerine basarak
yükselecekleri bir basamak yapıp
boşaltmak istediler
içlerini
söndürmek istediler
ruhlarını.
Başaramadılar....
Onlar
halkın
hep önderi

yol göstereni

oldular.

Düşmanların ise

hep korkulu kabusları...

"Oy dere Kızıldere

böyle akışın nere

Onlar biter mi sandın

Sana can vere vere oy oy oy

Dere bizim evimiz

Suyu alın terimiz

Söyle nedendir dere

Vurulur gençlerimiz oy oy oy

Dere böyle durulmaz

Gence kurşun sıkılmaz

Sanma faşist olandan

Bir gün hesap sorulmaz oy oy oy "

- Kızıldere kahramanlığı, Anadolu devrimi için yeni bir başlangıç, tarihi bir evredir Hışım Ali...

- Bilge Löbeti Baba, bunda dikkatimi çeken, bu yiğit insanların çatışma başlamadan önce düşmana anons edip ev sahiplerini dışarı çıkarmaları... Diyorum ki, çıkartmasalardı, o İngiliz ajanları gibi onları da rehin olarak tutsalardı, kuşatan o zalimler üzerinde caydırıcı olmaz mıydı?...

- Ah Hışım Ali'm, Tarih Baba'nın anlatımlarından bizimkilerin nasıl bir düşmanla savaştığını görmez misin?.. İnsanlar, halktan insanlar Hışım Ali'm. Onlara zarar gelsin isterler mi yiğitler? Ve biliyorlar ki, kalırlarsa düşman onları da katleder. Üstelik, *"hem adamın evine sığındılar, hem adamları kendilerine siper olarak kullanıp öldürdüler"* diye halka tellal çağırttırırlar, ya-

lanlarına malzeme yaparlar Ali'm. Büyük insanlık için soylu ideallerle yola çıkmış olanlar; yaşamın her alanında, savaşın her yerinde sosyal, siyasal, kültürel ideallerinin aynası olmak zorundalar. Bu, zorunluluğun da ötesinde, ideallerinin zaten kendisidir. Özcesi, soylu amaçlar için savaşanların araçları da her zaman soylu olacak Hışım Ali'm.

Bunca anlatılan ayaklanmalarda, savaşlarda düşmana dair bir tek mertçe tavır gördün mü Bilgem? Halk için çalışan, mücadele eden, savaşan insanlar halka zarar vermekten kaçınır. Halkın sırtından geçinenler için ise, halkın pire kadar değeri yoktur. Savaş alanı halkın yiğitleri için ilkelerin, kuralların bittiği yer değildir.

- Haklısın Löbeti Baba. Peki oradan sağ kurtulan oldu mu hiç?

- Evet. Tabii "sağ" denirse! Yoldaşlarına ihanet eden, onlar kahramanca çatışırken, samanların içine saklanan ve iki gün sonra tekrar aramaya geldiklerinde bulunan "yaşayan ölü" biri var...

- Bizimkiler, bu ihanetlerden de çok çekmiş Löbeti Baba...

- Doğru Hışım Ali'm. Öyle zamanlar oluyor ki; bu ciğeri beş para etmez tipler düşmandan daha tehlikeli olup, soylu kavgamıza düşmandan daha fazla zarar verebilmekteler. Tarih Baba'nın anlatımlarında bunlarla yine karşılaşacağız.

Biz yine Kızıldere kahramanlığına dönersek; Kızıldere, Mahir Çayan önderliğinde gelişen hareketin fiziki yenilgisi oldu. Ancak civan mert ve bilge delikanlılarımızın yarattıkları öyle kolay unutulur cinsten değildir; her sözleri, her eylemleri, Anadolu halklarını ve başta da öğrenci gençliği derinden etkiledi...

- Löbeti Baba, bu güzel insanları korumak doğru olmaz mıydı?...

- Ah divane Veli'm. ("Deli Veli" derdi ona herkes, Löbeti Baba "Divane" derdi. Hemen hemen hiç konuşmazdı, sorduğu soruya bu yüzden şaşırdı Löbeti Baba.) Hiç konuşmazsın ama, konuştun ve güzel bir soru sordun. Bu kahraman, bilge insanları çok sevdiğin anlaşılan, kılına zarar gelsin istemiyorsun Divane'm. Kızıldere'den sonra, senin dediğini farklı şekilde diyenler oldu. *"Bu insanlar halka, devrime gerekli, kolay yetişmez önderler. Böyle harcamak, onları korumamak düşmanın istediği şey"* dediler. Dediler ama bu ödle, ödenecek bedelleri görünce kendi kabuklarına çekilen, bedel olmadığı yerde ahkam kesen alimler tarihten bihaberdi. Tarihi yazan bu soytarılar değil Divane'm. Tarihi, Kızıldere'yi yaratanlar yazıyor. Bir hareketi, bir halkı, ölüp can verip bedel ödeyerek küllerinden yeniden yaratan bunlar oluyor. Bu soruyu sordun diye sana kızmam Divane'm. Yıllardır açmadığın ağzını açıp bunu sorabilmişsen, tutkunu, sevgini anlıyorum.

Kızıldere'nin tarihi önemini kavramayan birçok insan, on yiğit Kızıldere'de vurulup düşünce, yılıp müze-lik teoriler sayıklamaya, öldük-bittik sızlanmaları içinde düşmanla aynı dili konuşmaya başlar oldu.

"Eylemlere kalkışmak yanlıştı" diyenlerden silahlı mücadeleyi inkar edenlere, Mahir'in devrim stratejisinin yanlışlığını ilan edenden, yeni dünyalar keşfedencilere kadar ortalığı şekilsiz tipler kapladı.

Ama; fazla değil, aradan 2-3 yıl geçmeden Kızıldere direnişinin, Çayan'ın düşüncelerinin kitleler üzerindeki büyük etkisi açığa çıkmaya başladı. Ne büyük bir sempati yaratmıştı o mücadele, Mahir'in düşünceleri ne kadar çok yayılmıştı! Şaşıran sadece düşman değildi, sözünü ettiğimiz yılgin, inkarcı tipler de büyük bir şok içine düştüler Hışım Ali. İlk şaşkınlıklarını atlatır atlatmaz da bu büyük potansiyelden biz nasıl yararlanırsız hesaplarına giriverdiler. Bu kez de ortalık sahte Mahirciler'den, Cepheciler'den geçilmez oldu. Soldan yorumlayanlar, sağdan yorumlayanlar; Mahir'in yazıları-

nın satır aralarından kendi yeni dünyalarına dayanak arayanlara kadar her türlü vardı.

Böyle hesaplardan, kaygılardan, korkulardan uzak Cepheliler, İstanbul'da Kurtuluş Grubu'nu oluşturdular. Ankara'da da bir grup vardı, bir süre birlikte oldu bu iki grup. Ama çok geçmeden Ankara'daki bu grubun, gerçek niyetinin Mahir Çayan'ın gölgesinde yaşayıp kitleler üzerindeki THKP-C etkisinden yararlanıp kendi sağ anlayışlarını hakim kılmak olduğu ortaya çıkacaktı. Ankara Grubu'yla Kurtuluş Grubu çok tartıştı. Kurtuluş Grubu'nun baskısıyla THKP-C'nin en temel tezlerini kabul ediyor gözükseler de, bir süre sonra tasfiyeci teori ve pratikleri gizlenemez hale geldi. Yıl 1978'e geldiğinde, artık ayrılık kaçınılmaz oldu. Cephe'nin samimi ve kararlı savunucuları, 1978 1 Mayıs mitinginde "Yolumuz Çayanların Yoludur!" yazılı pankartlarıyla yürüyerek, tasfiyecilere tavrı aldılar.

Tarih Baba'nın birazdan anlatacağı destanları yaratan Devrimci Sol da böylece siyasi arenada yerini almış oldu Hışım Ali. Yine Tarih Baba'ya dönelim şimdi. Dönelim ki, 1970'lerde Anadolu'muzda neler yaşanmış, bir bir görelim.

BÖLÜM 4

KIZILDERE'DEN UMUT AKIYOR

*"Kızıldere'de
battı bu güneş,
bir daha doğmaz..."*
dediler.

Gömüp kafalarını
kum çukurlarına,
kaldırıp bakmadılar
ufuktaki kızılığa..

Oysa;
Güneş daha parlak,
Toprak daha bereketli,

Umut, tomurcuktaydı.
Sokaklarda
Kondularda
Dağların doruklarında
On'lar vardı
Yine onların sesi yankılandı.
"...kurtuluşa kadar..."
haykırıışlarında...

Kara keven gibi,
bu toprakların
derinliklerine
kök salanları
ne kış kıyamet,
ne fırtına boran
söküp atamazdı bu topraklardan.
Ayrık otu kadar
inatçı,
meşe ağacı kadar
sağlam
sedir ağacı kadar
pürüzsüz
başları dik uzananlar umuda;
'78 Mayıs'ından
sonra,
Umudun adı
Oldular...

Gençtiler ama
bilgedydiler.
Toparlanıp yayıldılar,

arınıp açıldılar.
Vurdular
"yılanlara"
"çıyanlara"
Durmadan, yorulmadan
Anadolu'nun
dağılıp dört bir yanına
Halkın şaşmaz
Adaleti oldular...

Karanlığın bekçileri
Yine iş başındaydı...
Hazırlanmaktaydılar
bir karabasan gibi çökmek için
halkın üzerine.
Umutun adı olma yolunda
kararlı ve sabırlı adımlarla yürümekte olanlar,
olabilecekleri gördüler.
Dost gördüklerine
Birlik olalım
Güçlü bir barikat
Kuralım dediler.
Ama
Dev aynalarına bakanlar
dinlemediler;
kaçtılar, küçümsediler, önemsemediler
Duymazlıktan görmezlikten
geldiler.

Bir sabah
Eylül'ün 12'sinde

Kuzgunlar kapladı
sokakları.

Umut bitirilmek
Anadolu tel örgülerle çevrilip
halk boğulmak istendi.
Işıklar söndü,
kalleş mermiler patladı
vuruldular güpegündüz.

Üst üste darbeler aldılar.
Kaçmadılar,
Geri çekilip
Avrupalar'a "uçmadılar"
Vura vurula
Sarıp yaralarını
Karanlığı yarmaya çalıştılar.
Ama kuzgunların yayılmasını
engelleyemediler.

Mapus damlarına düştüler.
Mapushane
kuzgunların eşinme evi
Mapushanenin bir yanı
insanları eritecek,
bedenleri çürütecek
lağım suları aktıkça
filizleri kırıp
başakları öğütecek
bir değirmen taşı;
Öbür yanı
Yenilenmenin

kavgada ustalaşıp
insan kesilmenin
kavga alanı...
Bütün mesele;
davaya bağlılıkta
halka inançta
kendine güvende
Ya kararıp
söneceksin;
Ya kendini
yeniden yaratıp
mapushanedir demeyip
Kuzgunların üstüne üstüne
daha dik yürüyeceksin...
Onlar
Yürüdüler
Herkesi kavgaya
davet edip
Karanlığı mapushaneden delmek için
Yürüdüler.
Önce,
esaret altına
alınmış kafalarla
vuruştular.
Yılgınlara
kaçkınlara
yozlaşma çukurunda
kulaç atanlara
İnanç olup
yol gösterdiler,
dediler ki, "inançları için dövüşmeyenler,

kuzgunlar için dövüşür" ...
dediler ki, *"halka inanmayanlar,*
kendine inanmaz..."
"Bugün bedel ödemeyenler,
hiçbir bedeli göğüsleyemez...
yarın biter"
dediler...

Bir gün geldi ki
kuzgunlar azgınlaştı
"soyun" dedi
"inançlarından"
Kıldan ince köprülerin
açıldı kanalları.
Cehennemin yolları
"iyi niyet" taşlarıyla
döşendi.
İnançlı kalmaya
ölüm dayatıldı.
Tereddüt etmediler
atıldılar ölümün üstüne
yatırdılar bedenlerini
Ölüm oruçlarına...
Bedelleri göze alamayanlar
gerekçe yaratmak için kendilerine
Marks'tan Lenin'e
Stalin'den Mao'ya alıntılar ileri sürüp
"savaş hilesi", "taktik" deyip
kadroları "koruyup"
statükoyu seçtiler.
Kuzgunlar hücum ettikçe

onlar büküldüler
Kuzgunlar istedikçe
inançlarından
verdiler...
Kimliksizleşmenin adı
"taktik"
İnançsızlaşmanın adı
"kadro harcamamak" olmuştu.
Ve denildiği gibi,
bir daha bellerini doğrultup
dik duramadılar.
Her zor koşulda
hep geri çekilip
kuzgunları besleyip,
bedel ödeyenlerin,
ölümlerini
çoğalttılar.
"İyi niyet" taşlarına kanıp
yüzleri cehenneme dönük yürüdüler...

Cehennemi silip
yeryüzünden,
Cenneti
gökyüzünden
yeryüzüne indirmek için
ölümse dayatılan,
İşte bedenlerimiz!
Önderi
kadrosu
savaşçısıyla
75 gün

hücre hücre
eriyip
Dört kızıl karanfil
oldular,
Karanlıktan
aydınlığa
yol aldılar.
Kuzgunlar geriledi
Karanlık yarıldı...

Umut
yeni mevzilerde yeşerdi.
Hücre hücre eriyenleri
İlk kucaklayan
Anadolu oldu.
Caddelere, sokaklara
taştılar
Öğrenci gençlik,
işçi, memur, kondulular
Yürüdüler
açılan yoldan,
Aydınlığa ilerleyen
coşkun bir sesle
döndüler er meydanlarına
Ölümlerden yeniden doğanlar.

"Haklıyız kazanacağız!.."

diyerek
dikildiler meydanlarda
kuzgunları yargılayıp
gelişip arındılar

tarihin
ak sayfalarına kazındılar
Sonra firari ak güvercinler
ikişer üçer
birbiri ardına
vız gelen duvarların
dışına taşındılar.

Sıyrılıp gelmişti seher.
Kondular halaya durmuştu.
Atıldılar ileri
-cesaret, cesaret, daha fazla cesaret!-
Atıldılar
halkın adaleti olup
kuzgunlardan
hesap sordular.

Zorluydu savaş, kavga kanlıydı
12 Temmuz'du
en büyük kayıplarının adı
Tarihin ak sayfalarının canı kanı
olan yiğitler
bir bir vurulup düşerken
karanlığın sahipleri
"bitirdik!" diye
çığlıklar atıp
sevindiler.

Bitiremediler!..
Doldurup boşlukları
daha güçlü haykırdı
umudun savaşçıları

16-17 Nisan'ı yaşadılar
kuşatmalarda
yeni manifestolar yazdılar.
"Bitirdik!..", "beyinlerini dağıttık"
çığlıklarıyla kameraların önünde
boy gösterenler
Sokaklara çıkamaz oldular...
Bitmedi onlar!
Bitiremediler!..
Kızıldere manifestosuna
yeni manifestolar ekleyerek
her yerde
yediverenler gibi çoğaldılar.

Sararken yaraları
çevriliyken yüzleri kuzgunlara;
Bu kez de
kuzgunların torunları
türedi kara hançerleriyle
Umudumuzun
usta ellerine yöneldiler,
kara bir mizah yazdılar
bu onurlu tarihe
Düşman sevindi
Dost bilinenler kuşattı öteki yanımızı
Kolkola
cenazemizi
kaldırmaya soyundular.

Düşman kimdi gerçekte
dost kim?

Tutsak alınan kimdi, özgür kim?
Anadolu'nun
 bilge halk kaynağından
 beslenmeyenler,
kıblesini şaşıırıp
 esen rüzgara
 göre yelken açanlar,
bilemezdi bu soruların cevaplarını.

Bilemediler
Köylü kurnazlıklarını
 politika yapmak sanıp

Kuzgun torunlarının
Bedreddin müritlerini
tarihten sileceğini sandılar.
Ama onlar da yanıldılar.
İhanetle kirlenenleri
yaşatamadılar
kendileri de kirlendiler.

Kuzgunlar
kuzgunların torunları
Ve onlara kol-kanat geren
kucaklayıp bağrına basanlar
Cenazemizi kaldırmayı
beklerken;
Umudun hareketi
Parçalar
umudu kuşatan
zincirin halkalarını,
umut
usta elin bilgeliğinde
yeniden yoğrulur.

Ve ey güzel tarih
'94 Mart'ında
umudun adı konur
yeniden yaratılır
yıldızlar kadar parlak
güneş kadar sıcak
aydınlatır kalplerimizi.

Onlar,
hiçbir koşulda
zulme boyun eğmeyenler;

Kopan fırtınalara
sert kasırgalara
karşı
Kale surlarını
inancın aşınmaz taşlarıyla
ördüler.
Onlar,
halklarını hiç yalnız bırakmayıp
En karanlık
dönemlerde dahi
canları pahasına
Umudu hep canlı tuttular.
Onca kayıp
Onca tutsak
ve dahi kuşatmalar
ve buna rağmen
Özgürlük bayrağını
daha da yükseklere çekerek
herkese her şeye rağmen
bildikleri yoldan şaşmadan
Yürüdüler...

Onlardaki
bu başeğmezlik yok muydu
Onlardaki bu öldükçe çoğalmışlık,
işte bundan
kuzgunların sürekli
boy hedefi olmaktan
hiç kurtulamadılar.
Umudun ilanıyla
tutsaklık tarihi de

dört karanfilin çizdiği yoldan
Yeni destanlara
sayfalarını açtı...

İlk sayfa
Buca katliamına açıldı
Özgür tutsak kimliği
Uğur
Turan
Yusuf'un
kanlarıyla

Yeni bir öze büründü.
Direniş sardı
Anadolu'nun
dört bir yanını,
tutsaklar
ateş çemberi içinde pişti

İkinci sayfa;
Ümraniye'de
Mecit
Rıza
Orhan
Gültekin ile açıldı.

Asla teslim
olmayan
bir yana bırakıp barikatları
dişle tırnakla
savunmadan saldırıya
geçen
tutsaklık

bir kültüre dönüştü.

Anadolu halkları

her acısında

her direnişinde

Yanı başında buldular onları

Dört duvar arasından

direnışlerine uzanan bir destek

acılarını paylaşan bir yürektiler.

Kuzgunların efendileri

halkları teslim almanın

kölelik sömürsünü

dayatmanın

Tutsakları teslim almadan

Olmayacağını biliyordu.

96 Mayıs'ında

bir kez daha denediler

teslim almayı.

Özgür tutsaklar

bir kez daha

ölüm orucu dediler...

Bantlar kuşanıldı

bedenler açlığa yatırıldı.

Her anı eylem

olan 69 gün boyunca

hücre hücre eridiler.

12 kez öldüler.

12'lerle inançsızlara

inanç

kararsızlara

direnç oldular.
İnançları ve davalarına
bağlılıklarıyla
cüret ve kararlılıklarıyla
içeride dışarıda
herkesi saflaştırıp
ayrıştırdılar.
Dünyayı ayağa kaldırdılar.
Zafer onlarındı.

*"Zaferin
etkisi kırılmalı,
halkların
gözü korkutulmalıydı!"*

Tutsaklara
daha zayıf halkadan
vurmalı
Gözdağı,
maltaları kaplamalıydı.
Hedefe Diyarbakır konuldu.
10 yurtsever
kalaslarla, vurula vurula
katledildi.

Barış rüyalarıyla
uykuda olanlar
"savaştır olur bunlar!.."
deyip sustular.

Türkiye tarihi
böyle bir katliam karşısında
böyle bir suskunluğa
ilk kez tanıktı belki de.

Kuzgunlar
İstediği sonucu alıp
vermişti mesajını.
Yeni plana geçildi

Ve '99 Eylöl'ünün
bir sabahında
Ankara'nın orta yerinde
Kuzgunların
silah seslerine
tutsakların başeğmez
haykırışları karıştı.
Neşterlerle vücutlar kesildi,
ekilerle kemiklere çiviler akıldı.
*"Teslim mi olacaksınız,
ölecek misiniz?.."*
sorusuna
tek kelimeyle *"öleceğiz!.."* denildi
Kızıldere'den alınan mirasla.
Saatlerce süren direniş,
10 tutsağın
ölen ama
teslim olmayan
destanıyla noktalandı.
Kuzgunların hesabı
bitmedi.
Dikensiz
gül bahçesi isteyen
efendileri bastırdıka
daha büyük
katliamların

teslim almanın
yeni yolları döşenmeye
başlandı.
Koro başladı:
Koğuşlar lanetli
yaşasın hücre, F tipi
izolasyon, rehabilitasyon...

Çetin
çetin olduğu kadar
ağır
bedellerle örülecek
bir dönemin başladığını
haber veriyordu koro.
Ya varolunacak
Ya yok!
Ya düşüncelerimizle yaşanacak,
ya yaşayan ölümler olunacak!

Kuzgunlar
F tiplerinin duvarlarını örerken
Özgür tutsaklar
bu duvarları yıkacak
hücreyi, tecriti boşa çıkartacak
politika ve taktiklerle
direniş duvarını
hücrelere karşı barikatı
örmeye geçti.
Bir iki dostları dışında
Olan biteni anlayan
Kavrayan olmadı.

Küçük düşünüp
küçük hesaplarla
yol tayini yapanlar
Kuzgunların
Elini güçlendiren
Oldular.
İçte tartıştılar uzun uzun
dışta tartıştılar aylar boyu
karar anı geldi çattı.
Yüzlerce özgür tutsak
kavga meydanına
alınlarına kızıl bantları bağlayarak
çıktı.
Tarih 20 Ekim 2000.
Anadolu topraklarında görülmemiş,
duyulmamış
efsanelerin anlatmadığı
büyük depremler
yaratacak
bir direnişin
ilk haykırıışları
mapushanelerde yankılandı:
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ!..

- Hışım Alim, bu hareketin tarihi, her yönüyle incelenmesi gereken bir tarih. Kızıldere sonrası, '78'de bir siyasi hareket olarak ortaya çıkışı, cuntaya karşı direniş, '90 atılım, 12-14 Temmuz, 16-17 Nisan darbeleri, darbecilik süreci, Parti-Cephe'nin ilanı ve sonrası hapishaneler ve tabii Tarih Baba'nın anlatacağı 20 Ekim sonrası Büyük Direniş Destanı...

Bu hareketin karşısına çıkan engeller, zulmün yönelimi, aldığı darbeler, ihanetler ve tüm bunların üstesinden gelerek ortaya koyduğu siyasi pratiğiyle, ürettiği politikaları ve taktikleriyle, yarattıkları değerlerle, şekillendirdikleri kültür boyutuyla detaylı araştırılması gereken bir hareket.

- Bilge Löbeti Baba, benim de anlatılanlardan kafa takılan, dikkatimi çeken önemli yan; bunca aldığı darbelere rağmen bu hareketin daha da güçlenerek, inatçı, bitmez bir çaba ve kararlılıkla hiç şaşmadan yoluna devam etmesidir. Ve hapishanelerde hep bunlara karşı bir yönelim var. Bakıyoruz Buca'da, Ümraniye'de direk bunları hedef alıyorlar. Ulucanlar'da genel bir yönelim dikkat çekiyor ama, bunun siyasi nedenleri üzerinde durulması gereken bir yan olduğu açık. Neden bunlar?..

- Kafana takılması doğal Hışım Ali'm. Öncesini ve sonrasını bir kenara koyalım, 12 Temmuz, 16-17 Nisan darbeleri kolay kolay her hareketin altından kalkacağı, tekrar aynı inanç, cüret ve kararlılıkla yoluna devam edebileceği yaralar değil. Bu iki darbe de çok ağır darbeler. Orada katledilenlerden birçoğu, bu hareketin ilk ortaya çıkışından o güne tarih yazanlar, önder kadrolar Hışım Ali'm.

Bu iki çatışmada birer Kızıldere Manifestosu yazılıyor. Haykırılan inanç, sergilenen tavır halkın dilinde sloganlaşıyor. Kuzgunların sevinci, darbenin boyutu ve niteliğinden kaynaklanıyor. Şoku ise, yaratılan değerleri anlayamamalarından. Sadece kuzgunlar mı? Hayır. Diğer devrimci örgütlerin de anlayamadığı nokta burası.

Darbecilik süreci de böyle Hışım Ali'm. Darbeci çetelerin verdiği zarar kolay kolay üstesinden gelinecek gibi değil. Burada da bir harekette, mücadelede önderliğin önemi ortaya çıkıyor. Devrim kavgasında önderlik, çok önemli bir durum Hışım Ali'm. Bunu anlama-

yanlar, bu hareketin nasıl olup da en ağır yaraları ustaca sararak, daha da gelişerek ilerlediğini kavramıyor.

Hapishanelerdeki durum da bir yanıyla böyle. Buraların ele alınışı, yeni bir tutsaklık kimliğinin şekillenışı, tutsakların ezilen, sömürülen, halkların moral gücü haline gelmesi yine bu hareketin önderliğinden, devrim ve sosyalizm kavrayışından, savaşa bakışından bağımsız bir durum değil.

'84 Ölüm Orucu sürecini, diğerleriyle tartışmalarını ve ileri sürdükleri "teorileri" hatırla Hışım Ali. O "teorileri" ileri süren bir yaklaşım buraları nasıl ele alır, nasıl bakar, insanlarında nasıl bir kültür şekillendirir dersin? Bu "teoriler"de devrimi düşünmek, halkları düşünmek yok. Politikasızlık, öngörüsüzlük denilip geçilebilir. Doğrudur da ama tam ifade etmez Hışım Ali'm. Çünkü politikasızlık, öngörüsüzlük, sonuçta öğrenilir, geliştirilir, zayıflık giderilir. Ama durum öyle mi? Hayır.

Ortada devrimciliğin kavranışıyla ilgili bir sorun var. Haliyle bedelsiz bir devrimcilik anlayışı teorik olarak gerekçeciliği, pratik olarak ise teslimiyeti ortaya çıkarmıştır. '84 Ölüm Orucu döneminde diğerlerinin tablosu bu Hışım Ali.

Durum bu olunca kuzgunların bu cephede de yöneleceği, hedef alacağı tutsak kitlesi belli. Bunları hedef alırken diğerlerine vereceği mesajı, yine vermiş oluyor zaten.

- Hep deriz ya, birisini dövmektense gözünü korkutmak daha iyidir. Bunları de öyle sanırım Löbeti Baba.

- Doğru söylersin, kuzgunlar onlara ve elbette herkese *"bak bunlar gibi olursanız katlederim, yakar yıkarım!"* mesajını veriyor ve *"akıllı olun, akıllı politika yapın!"* diyor.

'96 Ölüm Orucu sürecinde hapishaneler pratiğinden ders çıkardıkları ve bu cephede belki de onur duyacak-

ları bir tavır içine girdikleri söylenebilir. '99 Ulucanlar katliamının genele yönelmesinde, kuzgunlar, işi şansa bırakmadan ileride daha kapsamlı yönelim için diğerlerine bir hatırlatma yapmıştır.

İşte meyveleri, 20 Ekim öncesi tartışmalardır. Kuzgunların neyi amaçladığı çok açıktır ve bunu gizlemişlerdir de. İleride Tarih Baba'nın anlatımlarından dinleyeceğiz. 19 Aralık katliamının kapsamı ve niteliği, 20 Ekim öncesi bu kesimlerce görülmeyen, kavranmayan bir yan mıydı? Böyle düşürsek; olaya, bunların tavrına çok safça yaklaşmış oluruz. Bal gibi de sürecin neye evrildiğini, kuzgunların ve esas olarak da kuzgunların efendilerinin neyi amaçladığını biliyorlardı. Ancak bu yönelimin bedellerini göğüsleyebilecek inanç, cüret ve cesareten yoksun olunca; yine işin teorisini yaparak kendi misyonlarını ve görevlerini dışarıya, halka, emekçilere yıkmaya çalıştılar.

"Devrimde halkın, en genelde emekçilerin öncüsü-yüz!" derler ama, iş bedelli süreçlere gelince ne hikmetse öncü olmayı unutur, öncülüğü emekçilere havale ederek, kendilerini sıradan kitle konumuna indirgerler.

- Tamam da bu nereye kadar gider ki Löbeti Baba?

- Doğru bir soru Hışım Ali'm, "nereye kadar gider?" Bugün "reformist" denilen partiler, kuruluşlar çıkışlarından beri böyle değillerdi ki. Bunların hepsi '80 öncesi "anlı-şanlı" devrim hareketleriydi. Ama inkarcılık, istismarcılık vardı mayalarında. Tarihi misyonlarını üstlenmemek için çeşit çeşit teorik kılıflar buldular daha o zaman. Ve 12 Eylül sahte, aldatan yanlarını ezdi, zayıf yanlarını üste çıkardı, hapishanelerde yeni bir kalıba dökerek onlar nezdinde işte böyle bir tabloyu ortaya çıkarttı.

Hapishaneler hem çürütme, şekilsizleştirme, devrimci ideallere, kimliğe, kendine, topluma yabancılaştırma yeridir; hem daha bilinçlenme, keskinleşme, ol-

gunlaşma, davaya daha fazla bağlanma, bunu bilimsel temellere oturtma yeridir. Nasıl değerlendirdiğine, zulmün karşısında nasıl durduğuna bağlıdır.

- Yani?

- Yanisi inanç yitimi, devrim iddiasındaki kırılma, savaşma cesaretini kaybetme, kuzgunlar karşısında eğilip bükülme bu alana sürükler Hışım Ali.

İsterseniz 20 Ekim 2000'de başlayan direniş ve kuzgunların planlarının açığa çıktığı, bugün de hala devam eden bu süreci de Tarih Baba'dan dinleyelim. Kim ne yapıyor, nereye gidiyor, kime hizmet ediyor görürüz, sohbetimizi de noktalarız.

BÖLÜM 5

“BİZ OLMADAN UMUT BİZ ÖLMEDEN ZAFER OLMAZ!..”

*“Gecenin üstüne
çökmüşse*

zifiri karanlık...”

aydınlatmak gerekir...

Bedel ister aydınlatmaksa...

bedel; ölüm!

“Ölüm hep 'bize' mi

düşer ustam

hasret hep 'bize'”

Ölüm hep bize düşüyor

ustam

ölüm hep
zorun bilincine varanlara
düşüyor.
Düşer dayatılmışsa zorbalık
kölelik
dayatılmışsa mandacılık
dayatılmışsa esaret ve
inançsızlık
kaçılmaz
büyük bedellerden.
Bilip de kaçmak,
görüp de sessiz kalmak
dayatılan
Kahpelik kadar onursuzlaşmaktı.
Kaçılmadı
sessiz kalınmadı
İlmik ilmik örüldü
içeriden ve dışarıdan
ağır bedellerle yüklü direniş
Devrimin
"alış-veriş" dostları
çekildi statükolarına
gerekçe makineleri başladı çalışmaya
bildik teraneler
tekrarlanıp duruldu.
Çok tartışıldı çok konuşuldu.
Başka bir yol var mı
soruldu.
Ama
bir kere kapatılmıştı
algı damarları

sorumluluklar unutulup
her şey
 halka havale edilmişti.
Boşuna denilmemiş
 "Devrimcilik zor zanaat!.."
Akıl, bilgi, feraset
ve siyasi cesaret ister.
Geçmişini çözümleyip
 geleceğini görüp
ruhunla
 yüreğinle
 kafanla
 ayaklarıyla
bu topraklardan beslenip
halkınla
 birlikte olmak ister.
Nasıl bir ülkede yaşıyoruz...
Nasıl bir düşmanla
 neyin kavgasını veriyoruz...
Vesselam
Devrimciliğe kesmiş bir beden
zafere kilitli bir beyin
 olmadan olmaz!
Olmazsa
çok laf edilir
 çok teoriler üretilir
ama
devrimin örgütü devrimin önderi
 olunamaz.
Yollar
 bir kez daha ayrıldı.

Köprüler yıkıldı.
Onlar, statükolarıyla
ve akıllı politikalarıyla
arada derede kaldılar.
Yıl 2000...
günlerden Ekim'in 20'si
Kürsüler kurulup
kızıl bantlar takıldı
Ölüme de / zulme de
meydan okundu.
Çetin bir sürecin
İlk çetin adımı
1. Ölüm Orucu Ekipleri'yle atıldı.
Büyük destanın
ilk koşucularını ikinci ekip
ikinciye üçüncü
takip etti.
Açlıkta eriyen hücreler... görüşmeler
Çözüldü... çözülecek...
oyalamalar... manevralar...
görüşmeler tıkanıdı.
Ve Aralık'ın on dokuzuna gelindi
Aralık'ın on dokuzunda **GELDİLER!**
"Hayata dönüş!" dediler...
Elleri kanlı
yürekleri kinli
silahlı, apoletli, maskeli
binlerce gürültular.
O gece
çıkıp kuytu inlerinden
geldiler.

20 zindanda
aynı beton duvarları delip
girdiler.
20 yerde
aynı sözlerle
"Teslim olun!.." dediler
Koğuşlarda
barikattaydılar.
Kadın erkek,
genç yaşlı,
Türk, Gürcü, Laz, Arap, Çerkes
her dilden her milliyetten
inançlarına bağlı Özgür Tutsaktılar.
Gelenleri gördüler
çağrılara cevap verdiler;
*"Cesetlerimizi teslim alabilirsiniz ama
inançlarımızı asla!"*
Delip beton duvarları
yedi düvelin silahlı maşaları
maltalarda pusuya yattılar.
Pusu yeri
kalleş yeri
Pusu yerinde korkaklar
Biri öbürünü
öbürü diğerini
ittiler öne.
Ellerinde "Made in USA" tüfekleri
Yanlarında silah tekellerinin
bomba dolu torbaları...
Pusu yeri ihanet yeri
Pusu yeri

satılmışlar yeri
ulular, barut kokularına karıştı.
İnançlarından başka silahı olmayanlar
bedenlerini
sürdüler mevziye.
Bayıltan ayıltan
göz yüz yakan
güldüren çıldırtan
alev olmadan
kor ateşler içinde eriten
gazlar, bombalar
yağdı yağmur gibi...
Gerildi göğüsler
Düşe kalka
vura öle
ileri hamleler yapıp
geriye çekilindi.
20 il'de
20 Ada'da
öyle bir cenge duruldu ki;
efsaneler anlatamaz
destanlara sığmaz.
Gece gündüze,
gündüz geceye döndü.
Ay güneşe
güneş yıldızlara bıraktı yerini
Bu cenk
hiç durmadan dört gün
geceli gündüzlü sürdü.
Dört gece
dört gündüz

20 ayrı ilde
20 Ada'nın üstünde
siyah, sarı renklerin kaynaştığı
zehirli bir bulut oluştu.
Hele
bir Ada'dan yükselen bulutlar
can desen
can dayanmaz
yürek desen yürek erir
bakanlar taş kesilir de
saatlerce oynamaz yerinden.
Mapushane yangın yeri
yangın yerinde yiğitler
yiğitler alev alev
öyle bir ateştir ki;
yanar ama bilinmez
yanar ama görülmez.
Saçlar, derilere karıştı
lime lime döküldü etler
Şefinur
Özlem
Gülser
Gülseren olup
Seyhan'la
ılgın ılgın akarak
İstanbul göklerini
Nilüfer kokusuna keserek...
Mapushane yangın yeri
diri diri yakılıyor
kahramanlarımız...

Genizleri yakan et kokusu
Et kokusu anaların
 evlat kokusuna karıştı.
Heeeyy gökyüzü!..
Heeeyyy yıldızlar!..
Ay
Güneş...
Tanıksınız!
Tanık olduğunuz yer
 cenk yeri
Tanıklığınızda
 bir tarih yazılıyor.
Bir tarafta it sürüsü
 vahşetin çocukları
bir tarafta
 yangın yürekliler.
Sevdalıdır bu yürekler
Halka,
 vatana
 özgürlüğe
 yaşama sevdalı
Her çığlıkta
 sevdalıların kanatlanıyor
 yürekleri.
Kanatlanıyor
 onur, ahlak
ve
insana dair
 tüm güzellikler.
"Halkım"
diyor

"Vatanım"

diyor

"Seviyoruz seni

Eeey Anadolu'm

Hem de çok

seviyoruz

Gencecik bedenlerimizi

zuhlün en koyusuna

en vahşisine

kırpmadan gözümüzü

duraksamadan

canımızı verecek

kadar çok seviyoruz..." diyor

Tanığımızsın gözyüzü, yeryüzü

Bütün insanlık...

Bu tarih senin destanın...

Mapushane

yangın yeri

Hasan, savaşçılara baktı,

Bir şişe sıvıyı

üstlerine sürüp

çaktı çakmağı...

Ateş aydınlık

Ateş uygarlıktır

Ateş güç

Ateş arınmadır

Ateş silahtır

Yaşam kaynağıdır ateş.

Prometheus'un eline

el verdi İrfan
geleceğe hayat taşıyan
bir alev topu şimdi o.
Olimpius
zulüm yeri
gömmek için
direnenleri karanlığa
öldürüyor yedi verenleri.
Tutuşan bedenler haykırıyor:
"Halkımız;
zalimin elinde ölümse
ateş almış bedenlerimizle
kavganızda varolduk.
Bundan böyle zalime karşı
mazlumun feda savaşçıları
olacak adımız..."
Hapishane
yangın yeri
Yangın yeri feda yeri.

Bir ses; *"hepsini gebertin!.."* diyor
Bir ses; *"gördüğüne ateş et!.."* diyor
"Yakın yıkın öldürün hepsini!..."
Bir ses;
*"Bunların beynini teslim almazsanız
Sam Amca'nın işi rast gitmez!.."* diyor.
"Bu komünistlere acımayın
onları öldürdükçe zenginleştireceğiz
fabrikalarımız huzura, sükuta duracak!.." diyor
diye tamamlıyor öteki ses...

Sesler birleşip
hep bir ağızdan fetva veriyor:
*"Öldürülsün amma ve lakin
öyle bir öldürülsün ki, gören;
-devrimmiş
-özgürlükmüş
-eşitlikmiş
-sınıfsız-sömürsüz bir ülke, dünyaymış
bir daha almasınlar ağızlarına.
İstedğimiz kadar çalışsınlar
verdiğimizle yetinsinler..."*

Yangın yeri
feda yeri
hücre hücre eriyen bedenler
dönüştü alev topuna.
Pusu yeri
cellat yeri
çengelli demirlerini
geçirip bedenlere
ölenleri "teslim" aldılar.
Cenk meydanı
yoldaş evi.
Yoldaş evi harman yeri
Harman yeri düğün evi
Düğün evi halay yeri.
20 Ada'da
halaybaşı haykırdı:
"Direniyoruz yoldaşlar!"
Halaya duran

bin can cevap verdi:
"Sonuna, sonuncumuza kadar!"
"Ya ölüm ya zafer!"
diye noktaladı halay başı.
28 candılar
geleceğe
anıt oldular.
Teslim almaya gelenler
ideolojik olarak yere serildiler...

20 beton duvarlı Ada'dan
28 canın
sevdalarıyla harmanlanmış olarak
duvarların dışına çıkarıldılar.
Dövüldüler
sövüldüler
üzerleri soyulup
çırılçıplak edildiler
hayvan ölüsü gibi
ringlere atıldılar.
Özgür Tutsaklar
20 beton duvarlı Ada'dan
daha çetin
günlerin yaşanacağı
üç şehirde
alelacele açılan
ölüm hücrelerine
getirildiler...
Vahşet
daha girişte başladı.

Namertliği
 ahlak edinenlerin
 her yöntemi namertçeydi.
Bir ölüm yuvasını
 yüreklere korku ekerek açmak
namertler için önemliydi.
Başaramadılar!...
Tutsaklar
 geldikleri gibi
 başları dik girdiler hücrelere.
Haykırışları
yeni yapıların
 boş odaların içinde
yankılanıp durdu.

Teslim almanın yeni adı
 "yasak"lardı...
Görmek yasak
duymak yasak
vurmak yasak
kalem yasak
defter yasak
kitap yasak
türkü yasak
marş yasak
dostça bir gülüş
insanca yaşamak yasak!
yasak yasak yasak...
Yasaklar adasında
 vuruşacaklardı artık.

Kavga
su gibidir.
Vuruştukça arınır
arındıkça yücelir insan
Savaşın kızgın
korunda sefil olan
şerefsiz olan
her şey erir.
İnsan gerçek erdeme
böyle kavgalarda ulaşır.
Ölüm küçülür
idealleri için dövüşenlerin
yorgun bedenlerinden
akan bir ter
damlasına dönüşür.
Tüm kölelik
prangalarından kurtulan insan
bu meydanda
insana dair her şeyin
en güzeliyle kaynaşır
etle tırnak olur.
Bu kavgada düşenler olur
düşüpte kalkanlar
kalkıpta mertleşenler
çelik kadar
sertleşenler olur.
Düşenler olur
büyütüp korkusunu
namertleşenler de...
Dedik ya;
kavga alanı

saflaşma
ayrışarak
gelişip güçlenme
alanıdır da.
Düşenler oldu
ihaneti yaşam
görüp kaçanlar oldu.
Mertliğe kıymet bimeyip
kalleşliğin kara kefenine
brnenler;
kanımızla yazılan
28 canımızla destanlaşan
bu tarihin ak sayfalarına
kara bir nokta
gibi girdiler...

Hücreler
Tutsakların
kurulu yapısını
rgtl yaşamını dağıtacaktı
hesaplara göre.
Tutsaklar,
kovanına omak sokulup
yerinden edilen
bal arıları gibi
yeni kovanda toplanıp
petek yapmaya başladılar.
Yaralar sarıldı
direniş yasaklar arasında
yayılıp gelişti.

Yine örgütlüydüler
yine kolektif
yine sosyalist...
Tutsakların
atıldığı her hücre
volkanik bir dağ
içten içe kaynar
fokur fokur...
Çare yok
volkan patlayacak
susacak zulüm...
Lavların
kor ateşinde
biiir bir eriyecek
yalanlar
kahpelikler
İşte;
o an geldi
yoldaşlar!
Kaynayan volkan
patladı.
Mart'ın 21'inde
Newroz'un şenliğinde
CENGİZ SOYDAŞ'ımızdı
patlayan volkanımız.
Martın ayazını
sıcağa dönüştüren
yoldaşımız, Cengiz'imiz
Kahraman yoldaşımız...
Umut seninle yeşerdi
bu çembere

ilk darbe
 seninle vuruldu...
Kan ağlar yüreğimiz...
Çelişki görüp
 anlamayanlar olacak, lakin
coşkumuz
 daha büyük
 can yoldaşımız...
Sen bize
 zaferlerin en yücesini
 verdin de
güneşe çekildin.
Söz sana
söz sana
 mert delikanlımız;
bu bayrak
 yeni zaferlere
 dalgalanacak...
Söz sana
alnımızı göğsüne
 yasladığımız İLK'imiz...
Kar Makina'mız... söz sana.
Yerde kalmayacak
 ahın
Kırılan çember
paramparça edilecek.

Bir de
Analar vardı.
Bu destanın
 yaşlı bedenli

teyzeleri, amcaları.
Ne acılar çektiler
bilinir mi?..
Sözümüz
"üç maymun"u oynayan
bu ülkenin
cakalı
Avrupa kafalı
h-a-n-ı-m-e-f-e-n-d-i
b-e-y-e-f-e-n-d-i-l-e-r-i
dışındakilere....
Analarımız...
Bu toprakların
en cefakar
en fedakar insanları...
Direniş sizsiniz
destanı yaratan siz.
Bu toprakların
her köşesini donatan
"Kahramanlar Ölmez
Halk Yenilmez!..."
yazılı mezar taşlarımız
sizler.
Altında yatan
her can,
sizin damarlarınızdan
beslenip
sizlerle
hayat buldu.
Daha sürecin başında
ödenecek bedelleri

aynı başeğmezlikle
göğüsleyeceğini ilan eden
ve dediğini de yapan
TAYAD'lılar...
Evlatlarıyla
ölümün koynuna
yatırıp yaşlı bedenlerini
bedel üzerine
bedel ödediler...
Hem de
hayata seyirci kalan
bedellerden kaçmak için
binbir kılıf arayan
o kadar anlı-şanlı
"Parti"lerin, "örgüt"lerin
tozu-dumanı içinde
Onların üstlenmekten kaçtığı
yüklerini de
omuzlayarak
direndiler
Gecelerini
gündüzlerine katıp
direnişi dünyaya
taşıyıp
bugünün ve geleceğin
onurları oldular...
Namustular
son hücrelerine
Vefaydılar
iliklerine kadar.
Gülsüman,

Şenay,
Hülya oldular,
kanlarıyla
canlarıyla
bu tarihin
dışarı mevzisinin
yazıcıları oldular.
Dışarıda
onları kimse durduramadı.
"Alamut Kaleleri" yaratıp
zulmün yalanlarını
sansür duvarlarını
paçavraya çevirdiler.
Dünya
onlardan cesaret aldı
onlardan öğrendi
onlarla onurlandı...

Cengiz SOYDAŞ'ımızla
vurulan darbe
zulmün kalesinde
beklenmedik bir gedik açtı.
"Hani, sizinkiler ölmüyorlar!..." diyenler
"Gizli gizli yiyorlar!.." alçaklığına sığınanlar
ve dahi
"Bu iş bitti, tamam!.." diyenlerden
"Cepte keklik mi sandınız?!.." diyenlere
biz katledilirken
*"Farkını koyanlar!"*a kadar
herkes için sihir çözüldü

büyü bozuldu.
Yalana ve
 namertliğe dair
her şeyi paçavraya çevirip
hepsini soysuzların
 çöplüğüne attı...
Bu volkan
 durmayacak.
İlk patlama sesini
 yeni sesler izleyecek...
Bunu engellemeye
hiçbir gücün kuvveti yetmeyecek.
Zorla müdahale mi?
 Yenilecek...
Tahliye rüşveti mi? Meyilli olanlar
 hatta fırsat(!) bilip
 üstüne atlayan "dostlar" olacak
ama;
Özgür Tutsak
 itip elinin tersiyle
direnişi
 dışarı taşıyacak...
Bir mum yanımı kadar
 ömrü olan yalanlar
direnişin gücü karşısında eridi bir bir
Cengiz'imizle kaban toprak
Nisanda berekete durdu...
Volkan
 arka arkaya patladı.
Erollar, Muratlar, Endercanlar...
Mümkünü yok durmayacaklar

Bu kızılık
daha da harlanacak
bitmedikçe zulüm.
İşte şoktadır zalim,
kimileri
çaresizliğin girdabında.
Yeni hamle
4. Ölüm Orucu Ekibi'nin ilanır
Tutsakların coşkusu
alanlara çıkan emekçinin coşkusuyla
1 Mayıs'ta harmanlanıp
dönüşür hücrelerde
kor ateşli lavlara.
Caferler, Aliler, Yusufklar
Beşinci, altıncı, yedinci ekipler
Armutlu direniş evleri...

Şimdi zulmün gözü
İstanbul'un orta yerinde büyüyen
'Armutlu Kalesi'ndedir.
Zulüm Armutlu'yu
Armutlu zulmü
iyi tanır.
Geldiler yine...
19 Aralık sabahı geldikleri gibi
girdiler Armutlu'ya.
Sokak sokak, ev ev direndi Armutlu.
Direndiler ölümüne
alev topu olup
destana yeni sayfalar yazdılar.

Armutlu Direnişi
hücrelerdeki
volkan yüreklilere ulaştı
Hücrelerden
deniz mavisine kesmiş
gökyüzüne dumanlar yükseldi...
Eriyen karların buharı
yanan bedenlerin kokusuna karıştı.
Sevgi, sevdalaştı
Sahiplenme yoldaşlaştı.
Armutlu'nun Arzu'su
Sultan'ı, Bülent'i, Barış'ı
Hücrelerde Nail, Eyüp, Muharrem oldu...
Bir umut mahallesi
Armutlu Kalesi
Yangın bahçesi Armutlu
Sen gözümüzsün Armutlu
feri zafere ışıldayan gözümüz
Sen halksın, vatansın
Gülsüman'ı
Zehra'yı Canan'ı
Hülya'yı verdin bize
çok verdin Armutlu
Sen yiğit doğuran
asil bir anasın...

Dökülenler de var
kasırganın şiddetinde.
Destanı kavrayamayanların
kalemінде

böyle bir tarihi yazacak
güç bulamayanların
direnişe sürecin baskısıyla
dahil olanların
bozgunu da
böyle oldu.
Büyük Direnme Savaşı'mızın
ikinci yılına uzanan
mayıs günlerinde
bir kez daha yollar ayrıldı
köprüler yıkıldı.
Zulüm ve
BİZ kaldık
savaş arenasında.

*"Her şeye
herkese rağmen
ZAFER DİRENENLERİN OLACAK"*
diyerek

çıktık bu yola.
Biz olmadan umut
Biz ölmeden zafer olmaz!!!
inanç ve kararlılığıyla
alnımıza geçti
kızıl bantlarımız.
Başka yolu yok:
"Ya Zafer Ya Ölüm!.."
"İnat" mı?
Evet,
amaçsız değil
"Tutku" mu?
Evet,

körü-körüne değil...
"Gurur" mu?
Evet,
bu Anadolu halklarının
onurlu yaşama gururu...
Süreç bize hırçın bir inatçılığı
sevdamız vazgeçilmez bir tutkuyu,
misyonumuz direnme gururunu yüklüyor...
Politik hedefi
küçücük olanların
bunu anlaması zor.
Anlasa da
gerçeği itiraf etmesi
daha zor.
Geçici yol arkadaşlarımızın
politik hedefi dardı
direnişe verdiği önem izafiydi
yeri de buna göre oldu.
Bedeller büyüdükçe
o sığ politik hedefler
önemsizleşti.
Vazgeçilen
Anadolu'nun, halkların
geleceği ve
politik bir örgütün
varolma nedenleriydi...
Savaş alanı
bedeller alanıdır.
Coşku, sevinç, hüznün, acı alanıdır
İnanç, cüret, cesaret alanıdır.
Hele de politik amacı

büyük olan savaşlar
büyük fedakarlıkları
bükülmez bir iradeyi
olmazsa olmazlaştırır.
Yoksa düşmen
düşüp de hiçleşmen
kaçınılmaz olur.
Uzun soluklu
direnme destanına soluğu yetmeyip
bırakıp gidenler,
zulmü
bir kere daha sevindirdiler.
Zulme bir nefes aldırıp
direnişi bitireceği
umudunu tazelediler.
Kendi gücüne güvenerek
yola çıkanlar
alışıktı hançer yaralarına.
Destan yazıcıların
kürek kemiklerine
kaç kara hançer
saplanmıştı
kaç aşağılığın
bir tas çorbaya
yoldaş başı sattığına
tanık olmuşlardı...
Hepsi
yazılan destanın
yaratılan kahramanlıkların
altında ezilen
bir hiçliğe ulaşmıştı daha bugünden.

Yıl 2002

günlerden 1 Mayıs

alanları dolduran

coşku ve kararlılık

içeride bir başka yankılanır

Yankılanan ses

kızıl bantlarını kuşanan

8. Ölüm Orucu Ekibi'nin ilanır.

Hey zaman denen ejderha

seni de yendik işte

destanımız

üçüncü yılına girmiştir artık.

Ölümüne direnmenin

nedenleri-niçinleri

eksilmemiş artmıştır çünkü.

Emperyalist haydutlara

onların işbirlikçilerine

başkaldıran

Özgür Tutsaklıkla başlayan destan

"Sonuna, Sonsuza, Sonuncumuza Kadar..."

kararlılığıyla sürer...

8. ekipleri

9. Ölüm Orucu Ekibi'nin koşusu izler.

Zehra KULAKSIZ Ekibi'dir onların adı

Zehra Kulaksız

Zehra...

Yoldaşlığın, fedakarlığın adı.

Bayrak

Serdar Karabulut'tan

Yusuf Aracı'ya

Yusuf'tan...

sonra gelenlere devrolur.

Bu toprakların

her yanı

"Kahramanlar

Ölmez Halk Yenilmez!..."

yazılı

mezar taşlarımızla dolar...

Direnış

dördüncü yılına

Gültekin KOÇ'la

onun adını alan

10. Ölüm Orucu Ekibi'yle girer.

Ey halk!..

Bu şanlı destan

ve ödenen bedeller

senin için...

Ey bu ülkenin aydınları

onurlu, namuslu insanları;

bu bedeller

senin için...

Aç gözlerini zulme başeğmeden bak;

ölülerimizden oluşan bu dağ

senin için...

İşte aşağıda okuyacağın satırlar

bu kavgada

alnına kızıl bantlar bağlayıp

fedaya doğru

yolculuğa çıkanlarca yazıldı

bu satırlar sana...

Merhaba Yoldaşlar;

Tarihi Direnme Savaşı'mızın 4. yılına girdiği şu günlerde Gültekin KOÇ 10. Ölüm Orucu Ekibi savaşçıları olarak bugüne kadar onurla dalgalandırılan bayrağı devralmanın haklı onurunu, gururunu ve coşkusunu yaşıyoruz. Görev ve sorumluluklarımızın bilincinde, yüklendiğimiz misyonun farkındayız yoldaşlar. Deyim yerindeyse; denebilir ki, bu kavgada ailemize, şehitlerimize, gazilerimize ve siz yoldaşlarımıza ödeyeceğimiz borcun son taksidi ve alımızın aklıyla ödeyeceğimizden, layık olacağımızdan kuşkunuz olmasın...

Yoldaşlar

Yaklaşık üç yıldır zulmün hücrelerindeyiz. Acı-tatlı çok şeyler yaşadık. Duyguların en yoğununu, sevgilerin en durusunu, bağlılığın ve feda bilincinin en yücesini, coşkulusunu paylaştık aramızdan ayrılan kahramanlarımızla. Kanımızla, canımızla yazdığımız tarihin görkemi, etkisi Anadolu toprakları dışına taşıp, dünya halklarının elinde bir silaha dönüştü. Zaten bunun için diyoruz ki; Direnme Savaşı'mız yakın tarihin emsali olmayan en görkemli ve en öğretici olanıdır. Bu yazılan onurlu tarihin asli unsurları bizleriz yoldaşlar.

Tarih kitaplarında, romanlarında okuyoruz yaratılan kahramanlıkları. İnsanın kendi dışında gelişen direnişlere, yaşanan kahramanlıklara "öykünmesi" biraz da doğasında vardır. Bugün yarattığımız Görkemli Direnme Savaşı'mızın Destanı; bu destanı kanlarıyla-canlarıyla hücre hücre eriyen bedenleriyle ve feda bilinciyle yazan 107'lerimiz, gazilerimiz ve içerisiyle-dışarıyla bu destanı büyötmek, zafere taşımak için bir vücut olmuş tüm ailemizin direnme azmi ve feda bilinci bugünden tarihe mal olmuş, Ateş Geçitleri'nin 300'lerini, Hasan Sabah'ın Alamut Kalesi direnişini aşmış, Hitler faşizmine karşı Stalingrad önlerinde yazılan destanla

harmanlanıp geleceğe ışık tutan, yol gösteren bir silaha dönüşmüştür. Bu yanıyla, bu tarihin asli unsuru olan bizlerin yaratılan görkemli destanı bilince çıkarma, omuzlarımıza binen yükün, yüklenmiş olduğumuz misyonun asla aksatılmaması gereken bir zorunluluktur.

Bizler Gültekin KOÇ 10. Ekip Ölüm Orucu Savaşçıları olarak işte bu tarihi direnişimizin gelinen evresinde, zafer tutkumuzun ve başeğmeyen kararlılığımızın, asla yokedilemeyecek inancımızın bir ifadesi olarak kolay olanı yüklenip öne çıktık.

Evet kolay olan biz ölüm orucu savaşçılarının omuzlarında. Esas zor olan ve bir o kadar da ağır olan siz yoldaşlarımızın omuzlarındaki yüküdür. Ancak, bundan önceki kahramanlarımızda da olduğu gibi gözümüz arkada kalmayacak, bu ağır yükü ileriye, hep ileriye, geleceğe layıkıyla taşıyacağınıza olan sonsuz inancımızla zafer koşumuza başladık... Başta kahraman şehitlerimiz olmak üzere, gazilerimize, siz yoldaşlarımıza ve ailemize sözümüzdür; bu bayrağı onurla taşıyacak, zaferde coşkunuz olacağız...

Hepinizi zafere olan sarsılmaz inancımız, Parti'mizin layık gördüğü onurun coşkusu ve Gültekin KOÇ yoldaşımızın sıcaklığıyla kucaklıyor, 4. zafer yılımızı kutluyor, öpüyoruz...

YA ZAFER YA ÖLÜM!..

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ!..

Gültekin Koç 10. Ölüm Orucu
Ekibi Savaşçıları
Hüseyin ÇUKURLUÖZ
Bekir BATURU"

- Bak Hışım Ali'm, diye kaldığı yerden devam eder Löbeti Baba.

- Son mektuplarını duyduğu Anadolu yiğitlerinin düşüncelerine, yüzyıl önce Marks şöyle tercüman olmuş:

"Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü, o herkes adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir, mutluluğumuz milyonlara aittir..."

İşte mutluluk, işte gerçeğin yolu Hışım Ali.

- Bilgeler bilgesi Löbeti Baba. Şimdi sohbetimizin başında söylediğin sözlerin özünü daha iyi görüyor, köyümü terketmenin, o iyi insanları yüzüstü bırakıp köy köy gezerek ölümsüzlüğü, insanca olanı aramanın yanlışlığını kavıyorum.

İnsanlarımız nice bedeller ödemiş ve ödüyor. Hapishanelerdeki direniş ve bu topraklara yayılmış "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez!.." yazılı mezarlar beni derinden sarstı ve aynı zamanda bana gerçekleri gösterdi.

Köyümü terketmekle hata ettim, biliyorum ama; bu rayı bulmuş olmam, sizleri tanımış olmam, Bilgeler bilgesi Löbeti Baba'yla tanışıp sohbet etmem ise sevinçim... Kendi iç hazinemın bilincine vardım dostlar. Ve de Löbeti Baba'nın dikkat çektiği gibi, kendi ellerimle yarattığım ilişkileri nasıl tepeleyip bozduğumu anladım.

Haklısın Löbeti Baba. Benim aradığımı insanoğlu aramıyor; yaratmak için, yaşatmak için nice canları veriyor, ne kavgalar yürütüyor. Yılmıyor, boyun eğmiyor, zorluğa teslim olmuyor; "cansa can..." diyerek idealleri için gözünü kırpmadan atılıyor öne, kuşatmalarda, ayaklanmalarda can veriyor, hücre hücre eriyor, ölüme koşuyor.

Kendimi zorluklara teslim olmuş görüyor, kendi insanlığıma ihanet ettiğimi anlıyorum. Teslimiyetin ve ihanetin geleceğe verdiği zararı, bu gelecek için ödenen bedelleri nasıl da büyüttüğünü gördüm. Körlüğüm, iyiye, güzele sırt çeviren yanıma ve zor karşısında kaçan, hazırı arayan özelliklerime kinim büyüdü. Düşmanı kavradım, direnmeyi gördüm, öfkem arttı.

Artık çok iyi biliyor ve görüyorum ki; benim yerim kendi köyüm, köyümdeki güzel insanlar. Bilincine vardığım hakikat, bana doğru olanın bu olduğunu söylüyor.

- Doğru görür, doğru söylersin Hışım Ali. Bir kere kendi bilincine varmış, hakikâti kavramışsan; bu sana bir misyon yükler. Misyon ise, seni sen olmaktan çıkarır, halkına maleder. Yani halk dediğimiz o her çeşitten, renkten insanların gözünde sen artık o hakikâtin bir temsilcisi, tek tek insanlar için ta kendisisin. İnsanlar senin anlattığın hakikâten gerçekleri kavrar. Senin yaşamında, davranışlarında gelecek toplumu, o toplumdaki sosyal, siyasal ilişkileri görür. Özcesi onlar gözünde hakikâtin aynası sensindir Bilgem.

Gerek hakikâte ulaşmak, gerekse onu gerçek kılmak için ne ararsak kendimizde arayacağız Hışım Ali'm. Kendi yaşadığımız topraklardan, onun üzerinde yaşayan halktan öğreneceğiz. Alacağız-vereceğiz. Tüm dertlerimizin devası, kendi tarihimizin derinliklerinde yatıyor. Onları oradan çıkarıp bugünün ihtiyaçlarıyla kaynaştırıp zenginliği ortaya çıkaracağız. Halktan alacak, hakikâtin eleğinden geçirip süzülmüş bilgiyi tekrar halka vereceksin.

Hışım Ali'm, verdiğin karar, doğru olan karardır, senden duymak istediklerimdir. Senin yerin köyün, senin tarlan kendi insanlarındır, gayri var köyüne, sür topraklarını.

- Sağolun dostlar, kalın sağlıklıkla. Bir an önce köyüme ulaşmak isterim. Hepinize, kendi gerçeğimi gör-

memi sağladığınız için kalpten minnettarım. Artık bana mücadele edin, ben yoluma gideyim...

Hışım Ali köyüne doğru yola çıkar.

Geldiği gibi, günler, geceler boyu yürür.

Tarih de kaldığı yerden yürümeye devam etmektedir.

BÖLÜM 6

ZULÜM ÇARKLARI, FEDA İLE PARÇALANACAK SİS DAĞLARI DAĞILACAK...

Zulmün koyu sansürü
beyaz önlüklü işkencecilerin
zorla müdahaleleri
azgınlardı.

Uzun soluk
sarsılmaz irade isteyen
direnişte
boy veren kararsızlık
ihanetleri körükledi.
Hedef uzaklaştı

zafer bulanıklaştı.
Rehavet seline
ayak salanlarda
yorgunluğun
sancıları başladı.
Zulmün yuvalarının üstünü
sisli bir tabaka kapladı...
Kanıksama
savaşın doğasına aykırıdır
kanıksanırsa savaş
kurşun sıkın eller
zor uzanır tetiğe
ağacın kurdu misali
savaşçı farkında olmadan
için için kemirilir
bıkkınlık yorgunluk illeti
gelir çöker üstüne
azgın bir boğa gibi
daralır ciğerler
nefes almaz olur
neden çıktı
bu yola?
hedef neydi
bilemez...
Ne yapacak? Seçemez...
Böylesi havalar
savaşta bir mayın tarlasıdır
Ürkekliğin oturduğu yürekler
yürümek bilmez
artık dağ
yeller taşımaz

mor sümbüllerin
huzura erdiren
kokularını almaz burunları
Menekşenin al beyaz açarları
güne bakanın boynu
bükük olur
umudu okşamaz
gelincik tarlalarında
baharın ılıgın esintileri...
2003'ün yazı
sonbahara dönüşürken
cenk meydanının buydu görüntüsü...

Ve hal buyken,
herkesi sarsan patlama
adı Gültekin koyulan
volkandan şahlanır...
20 Ekim 2003
direniş destanı
4. yılına girerken
beklenen atak
ilan edilen
10. Ölüm Orucu Ekibi
Yani GÜLTEKİN KOÇ
FEDA SAVAŞÇILARI'dır...

Her savaşçı
atacak bedenini
kor ateşlere

zulumün zorbalığı
destanın yaratıcı
gücüyle aşılacak
Feda ekibi
bu inancın bu cüretin
ilanıydı...
Feda Gültekin KOÇ'tu!
Gültekin KOÇ
inanç, cüret, yaratıcılıktı...
Günlerden 2001 3 Ocak'ta
barikatların aşılması
kuzgunların tepesinde
fitilini tutuşturmasıydı.
6 ayrı zulüm yuvasında
8 savaşçı
Gültekin Koç
olma misyonu ile kuşanıp
başladı koşuya...
"Gültekince" denilmişse
yüklenmişse fedanın misyonu
öyle olacak her şey!
Dubalar diziliyse
iskeleler yakılacak
halatlar atılacak
bu taka
bir daha
kara parçası görmeyecek...
Boğuşacak
Marmara'nın, Ege'nin
Akdeniz'in, Karadeniz'in
dev dalgalarıyla

alabora olmayacak.
Dalgalarla süzölüp
Gültekin'den beslenecek
Zafer olma inancını
Gültekince yaratıcılığın
fitilinde
ATEŞLEYECEK...

Hışım Ali, Löbeti Baba'nın bilgi yüklü sohbet sofrasından kalkıp yola çıkarak epey bir zaman olmuştu. Hışım Ali yol boyu, o güne kadar köyde yaptıklarını, Tarih Baba'nın anlattığı Anadolu tarihini, direnişleri, halkın yaratıcılığı ve kendisini sarsan Büyük Direniş Destanı'nın nedenlerini düşünüyordu...

"İnsanlığı", "ölümsüzlüğü" arayıp bulmak için köyü terketmişti. Oysa ikisi de başka yerlerde değildir. İkisinin de insanın içinde, ortaya koyacağı emekte ve kendini çıkarsız, hesapsız halkın soylu ideallerinin önüne sürmekte olduğunu görmüştü.

Ancak yine de kafasında birçok soru uçuşuyor, kendi iç tartışmasında bunlara cevap arıyordu.

Neydi "insanlaşma", "insanlık" neydi?

İnsan hayvandan nereden, nasıl ayrılıyordu?

Ve insan insandan nasıl ve neden ayrılıyordu?

"Ben de insanım", "ben de onurumla, namusumla yaşıyorum" demek ne kadar gerçeğin kendisiydi?...

İnsan: Bilinçli bir toplumsal varlık. İnsan da diğer canlılar gibi doğanın bir ürünüydü. Yaşam ve bilimsel evrimin sonucunda insan diğer canlı varlıklardan gösterdiği bilinçli emek faaliyetiyle ayrılmıştı. Emek, bilinçli, iradi bir faaliyete dönüştükçe, toplumsal bir varlık olarak diğer canlılardan farklı yerini belirlemişti.

Hayvansal zekası ve çabası ile sadece doğadan yararlanmakla kalmamış, doğayı yaşamına uygun olarak değiştirip ona egemen oldukça insanlaşmıştı. Bu da bilinçli, iradi bir emek ürünüydü.

Hayvandan farklı olarak alet yapmış, kendi kendini üretmiş, tek bir varlık olmaktan çıkarak toplumsallaşmış. Demek ki insan toplumsal ilişkilerin toplamıydı.

Bu ayırım, kuşkusuz diğer canlılardan farkını belirlemek için geçerli olsa da insanın insanlaşması için yeterli değildi.

İnsanın toplumsal gelişiminin belli bir evresinde kendi içinde yaşadığı ekonomik farklılaşma ve sınıfsal kastlaşma, özel mülkiyetin hakimiyeti insanın kendine yabancılaşmasını doğurmuş. Hal buysa, buna son vermeden, toplumun insanlık dışı yaşam koşullarını ortadan kaldırması, özgürleşmesi, insanlaşması da mümkün olmasa gerek...

Hışım Ali şu sonuca vardı ki; Tarih Baba'nın anlattığı halkların zulme ve sömürüye başkaldırısı bu özgürleşmenin bir parçasıdır ve dahi destanın son kısmında anlatılan ağır bedellerle yürüyen ölüm orucu direnişi de; bu özgürleşmenin bilimsel olarak da mümkün olduğunun büyük ve görkemli bir örneğidir.

Bu direnişte yüce bir sevgi, eşsiz bir fedakarlık, kendini hakikât davasına adama var. Her ne kadar bugün tüm değerler; inanan, özgürleşme kavgasının anlamını ve önemini bilen ve görenler üzerinde yükselse de; (ki esas fedakarlığı somutlayan yön de burası) bu yargının tüm ezilen-sömürülen, duygularıyla hep aynı olan, aynı şeyleri isteyen halkları sarıp sarmalaması kaçınılmazdır.

Bunun için fedakalık gerekiyor, bunun için hakikât davasına içten bir bağlılık, halkına, yaşadığın topraklara, birlikte savaştığın yoldaşlarına yüce bir sevgi beslemen, hepsinden önemlisi de kendini etinle kemiğin-

le, ruhunla bunlar için hesapsız, çıkarsız ortaya koymak gerekiyor. Fedâ kararı alabilmek, fedaya koşmak da ancak böyle mümkün olabilmekte...

Hışım Ali'nin kendi iç tartışmasında ulaştığı gerçekler Bilge Löbeti Baba'nın da anlattığı şeylerdi aslında, ama onları yeniden akıl süzgecinden geçirdikçe, düşünceleri daha bir berraklaşıyor, ufku aılıyordır, köye ulaştığında neler yapacağını, nereden başlayacağını netleştirmiş oluyordu.

Bu davada insanlar ne dediğiyle değil, ne yaptığıyla tarihin sayfalarına geçiyor, halkların kalplerine yerleşiyor, onun yaşama, direnme, geleceğe taşıma gücü oluyor.

İşte Gültekin Koç Fedâ Ekibi'nin savaşçıları, ikisi insanın yuvarlanacağı en aşağılık çukura yuvarlanırken, Muharrem, Günay, Selma bedenlerini saran alevlerin aydınlığıyla Anadolu'nun üzerine ken karanlığı ışıtırıyorlardı.

İhanet ukuruna yuvarlananlar da kafasını meşgul ediyordu Hışım Ali'nin... Öyle ya, ihanete yuvarlananlar da, alınlarına onuru kuşanıp yola çıkarken bağlılığa, sevgiye, hakikâte dair, diğer kahramanlardan aşağı şeyler söylememişlerdi. Her söyledikleri söz gerçeğin ta kendisiydi ama bu sözlerin hakkını veremediler. Bu savaş, içten olmayanı, samimiyetsizliği, riyakarlığı hiç mi hiç kaldırmıyor. İnsanın zayıf ve zaafiyetli yanları çok geçmeden açığa çıkıyor, ancak, zararı sadece kendine değil, direnişe oluyor. Zulme g veriyor. Açıklık, dürüstlük, yapabileceğinin ve yapamayacaklarının ayırdaında olmanın da bir ölçütüdür. İhanetiler açık olmadılar, bu kavgaya dürüst atılmadılar. Bu nedenle de savaşın diğer önemli yanını oluşturan kendi içindeki savaşı yeteri kadar ciddiye almadılar; kendi içerindeki düşmanlarını, soyut coşkularının zulasında, korudular. Soyut ta olsa güzel olan, beslenip bilimsel temellere kavuşturulması gereken değerleri yiyip bitirerek, kendi

beyinlerindeki düşmanın zaferinin yolunu açtılar...

Hışım Ali bunları düşündükçe, kendi iç kavgasında neler yapacağı, düşmanına nasıl vurması gerektiği de açığa kavuşuyor, içini daha bir huzur kaplıyordu. Köyünün sınırlarından içeri adım attığında en son aklından geçenler bunlardı. Güneş batmak üzereydi. Ve yolculuğunun yorgunluğunu yeni duymaya başlamıştı ki, köyünün insanları göründü. Şimdi insanları daha bir güzel görünüyordu gözüne. Köyü daha bir güzelleşmiş gibiydi sanki. Her şey daha umut doluydu... O güzel yürekli insanlara doğru adımlarını hızlandırdı.

Gültekin Koç Ekibi'ndeki direnişçilerin de
hızlandırması gerekiyordu adımlarını...

Amerika'yla işgal ortaklığı

Avrupa'yla "uyum" soytarılığı
içindeki kuzgunlar

soygun ve talanda

zulüm ve yalanda

aman tanımaz olmuştur.

Kuzgunun gözleri

hücrelerdeki kanıksama ve rehaveti
görür boş durmaz.

Direnişi gündemden çıkarmak

destanın

ezilenlere umut olmasını
engellemek için

yeni yasalar hazırlar

bir taraftan

bir taraftan

yola çıkmış savaşçıları

beyaz önlüklü işkencecilerin
önüne taşıyıp
kırmak için direnişi
sıvar kollarını.
"Sol"un ise gündeminde yoktur artık
tecrit, hücre, izolasyon!
İşleri
hiç bitmeyen
hiç de anlaşılmayan
tükenmez işleri vardır onların...
Feda ekibinde çıkan
yeni ihanet,
iştahlandırmıştı zulmü.
İstenir ki,
kuzgunların kılıklı askerleri önünde
sürekli insin başlar
parlayan göz
tebessüme durmuş dudak
kalmasın
Ağızlar kapansın
kililensin dişler
boyunlara geçirilen kölelik prangaları
pasa kessin.
HAYIR!..
buna
hiçbir zaman
hiçbir koşulda
izin verilmeyecek
gözyumulmayacak...
Bu sis dağılacak
zulumün pervasızlığına

daha fazla pervazsızlıkla
ama mutlaka
karşılık verilecek

Anadolu'da kış
ağırdır,
ürkütmek istemez gibi
berekete hazırlanan tohumu
okşar bir kez
tekrar esintiye keser
Sanki yerini yaza
bırakmayacakmış gibi
yüreklerle ürküntü salar
Oysa güneş sabırsızdır
çatlamayı bekleyen tohum sabırsız.
25 Şubat 2004 gecesi
kasvetlidir.

Sanki acının kuyusuna
sevincin nar-içlisini atıp
soğuşuyla dondurmak istermiş gibi
düşüncelidir...

Gece
yangın yürekli bir kahramanın
zulmün tepesinde patlama
hazırlığını seyre koyulmuştur.
Bu kısa boylu volkan yürekli
al yeleli yiğidin coşkusunu
kabına sığmaz sevincini
doyasıya içine çekmek ister.
Söylediği türkülere kulak verir

okuduğu şiirlere eşlik eder
birlikte
kavganın şehri
İstanbul kondularının
yoksul sofralarına konuk olurlar...
Sivas'tan başlayıp
Anadolu'nun
zulümden sömürüden yorgun düşmüş
ince zayıf bedenli lakin
ağız dolusu gülmeyi unutmamış
çocuklarını
daha ötede
Anadolu'nun yanibaşında
conilerin işgaline
kahramanca direnen kardeş halkları
ziyaret ederler birlikte.
Türkülerle Anadolu'yu dolaşa dolaşa
sabahı ederler.
26 Şubat güneşe
kara yağız al yeleli feda savaşçısı
alevlere "merhaba" der...
Feda ekibinin ilk kahramanı
MUHARREM...
Merhaba!
Merhaba ekibimize yön verecek
can katacak ortağımız...
Kara Muharrem'imiz.
Feda onurunu kuşandığından
bu yana
zulumün tecriti içinde tecrit edilmiş
hücre hücre eriyerek

irade savaşındaydın...
Zulüm;
seni de beyaz önlüklü işkencecilerin
hafızaları çalan
insan yutan çarklarına
zorla götürmek
bir yaşayan ölü
daha yaratmak istiyordu.
Ama artık bu olmayacaktı.
Kara Muharrem'imiz harekete geçti.
"Karamızın" bugün
Düğün günüydü.
Bir damat donatır gibi
donattı kendini
bugün muradına kavuşacağı gündü.
Biraz heyecanlı
ama dingin akan bir su gibi
sakin..
Dudaklarında
o malum tebessüm
yüreğinde
anıtlaşacak olmanın coşkusu.
Elindeki çakmağa baktı
çakmağa değil,
bir ekrana bakıyordu sanki
kendi hayatını gösteren...
Gazi'nin yoksul kondularında
acı tatlı yoksul günleri
kavgaya atılan ilk adım
korkular kaygılar
heyecanlar sevinçler

ve Atılım yılları
her devrimcinin rüyası olan
birliklerde yeralışı
Sonra Bursa... Halil Komutan
zalime çekilen tetik,
yere yığılan kalan
halkın kanını canını emmiş
yağ tulumları...
Tutsaklığı...
Neleri yaşamamıştı ki;
acı dersin
en içlisi, en kederlisi
coşku sevinç dersin
en hırçını, en durusu
yaşanan ömür uzun değildi ama
uzun ömürlere sığdırılamayacak
güzellikler paylaşılmıştı.
Düşleri, sevdası uğruna
kavga yüklü bir yaşam
bedeldi ömürlerin
en uzununa...
"Karamız" biraz hüzünlenip
duygulandı, gözleri sulandı
içi volkan gibi kaynamaya başladı
yaşadığı tüm acıları hüzünleri
coşku ve sevinçleri
sanki yeniden yaşıyordu.
Kaldırıp kafasını
zulfün demir parmaklıklı
beton ininden
yoldaşlarının kaldığı hücreler

tarafına baktı.
Kara gözlerine
sönmek bilmez
sevinçli bir ışık oturmuştu.
Dudaklarındaki tebessüm
hafif bir gülücüğe dönüştü.
Yüzü biraz gerildi
gülüşün çizgileri yanaklarına yayıldı.
Anılar bırakmıyordu onu.
İhanetler, kuşatmalar geldi aklına
dişleri sıkıldı, yüreği sıkıştı
yüzüne bir öfke oturdu
ayağa kalkıp
hızlı hızlı
vortalamaya başladı.
Ümraniye'nin
kahraman 4'leri
Mecitler'e kaydı görüntüler
"Saldırıyoruz Yoldaşlar"
yüz hatları tekrar dinginleşmişti
tebessümü yine eski yerini aldı.
Gözleri elindeki çakmağa kaydı
gözlerindeki ışık daha bir parladı.
Sert bir komut almış gibi
keskin hareketlerle oturduğu yerden
hızla ayağa kalktı
Gözlerini demir parmaklara dikti.
Elveda Yoldaşlar!..
Gazi'nin çilekeş yoksul
dövüşken halkı!... elveda!
Elveda beni yeniden yaratan Partim!..

E-L-V-E-D-A!..

Çakılan çakmaktan

çıkan küçük kıvılcım

birden yangınlara dönüştü...

Yangının ortasında Muharrem

öfke, coşku

kin sevinç

çözülmez bir yumak olmuş

tutuşan bedenin

alevlerinden yükseliyordu yukarı...

"Karamız"ın haykırdığı sloganlar

yayıldı zulmün yuvasında...

Hücrelerde yankılandı

Muharrem'in sesi
tüm hücreler Muharrem oldu
"YAŞASIN FEDA EYLEMİMİZ!.."
"MUHARREM KARADEMİR
YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!.."

Ah be "karam",
biz ortaklarına, ekipdaşlarına
onurların, coşkuların
en yücesini yaşatırken
Feda ekibimizin ilki olarak
kışkandırdın kahramanlığıyla
alacağın olsun!
Karamız, yangın yüreklimiz
arkadan al yeleli atlarımızın
tozu dumanıyla
tufan olup geliyoruz
çok bekletmeyeceğiz seni
söz yiğidimiz söz!..
Eeyy İstanbul
Eeyy Gazi'nin yoksulları
Alın
kaldırın yücelere
umudumuzun alevlerinde
nara kesilmiş "karamız"ı
gömün kalplerinize...

"Karamız"ın kıvılcımı
durmaz İstanbul üstlerinde;

yiğitlerini arar.
Kahramanlarını sorar gibi
Marmara Denizi'nden
Ege'ye ulaşır
okşar yakamozlu parıltıları
tez hazırlığını yap der nazlı geline...

Ulaşır Muharrem'in alazı
Ege Denizi'nden
Uşak sırtlarına
fabrika düdükleriyle uyanan
Uşak yoksullarını selamlayıp
akar Günay'ımızın yanına.
Günay'ımız
Akdeniz mavisi gözü
tan bakışlı canımız
sevdalı gelinimiz, ortağımız...
Vakitlerden bir sabah
kapınızı çalar
sizi de almaya geliriz demişti
kar makinalarımız.
İşte geldiler!..
Ekibimizin Kadın Efesi
Yasemin saçlı
reyhan kokusuna kesmiş
feda kahramanımız
geldiler işte...
Bedreddin'in ak libaslı
yalın kılıçlı nur bakışlı
kahramanlar ordusu,
Stilarion Dağları'nda zalimlerle

yalın kılıç vuruşan
Böklüce ve Hakikat Savaşçıları'yla
Spil Dağları'nda kılıç sallayan
Torlaklar'la geldiler...
Bak! Pir Sultan
ve Baba İshak da burada.
Kurtuluş Savaşı'nın
yoksul savaşçıları buradalar.
Mehmet Efe
Ali Efe
Kız Efe
Ayşen Efe
ve Nene Hatun, Hürdes Bacı da yanlarında
Gölgeli Dağları'nın destan yazıcıları
Erhanlar'ımız, Yaseminler'imiz
Berrin'imizi de alıp gelmişler.
Sevgi Ablamız
Hakikat Bacıları'nın başında oturur...
Vakitlerden o sabah işte.
Bugün Uşak ellerindedir fedamız
Gel yangın yürekli
Reyhan kokulu
Yasemin saçlı
yüreklerimizin atışı
Gel, zeybek dönüp
feda onurunu ilk kuşandığımızın
coşkusuyla kıralım dizlerimizi
vaktimiz hem yok
hem çok.
Biliriz sabırsız nabız atışlarının nedenini,
biliriz denizlerin mavisine tutkunu

Biliriz bedenin Akdeniz
saçların Karadeniz'in
hırçın dalgalarıyla buluşmak için
yanıp tutuşur...

Kur otağını can ortağımız
kur kahramanlarımızın ortasına halayını
çak çakmağını;
demet demet yükselsin Uşak ellerinden
alevin aydınlatıp
çorak toprağa dönmüş
deri işçilerinin
tekstil emekçilerinin, kilim dokuyucularının
yüreklerini
Ege'den Anadolu'ya aksın...
Çak çakmağını sevdalım
Bugün senin günün!..
Aylardan mart;
Umudumuzun ayındayız...
Savur küllerini rüzgarlara
kabaran toprağa bereket
hırçın akan ırmaklara
duruluk katsın...

Burdur'un yoksulları
ışığını bekler
beden sabırsız
nefes sabırsız...
Sana güle güle
GÜNAY'IMIZ!..
Git güle güle
kalmasın gözün arkada...
İ-Z-İ-N-D-E-Y-İ-Z...

BÖLÜM 7

İNSAN TUFANI'NIN TAM ORTASINDAYDILAR EL ELE YÜRÜDÜLER ALEVLERİN İÇİNE

Efsanelerden Destanlara kitabının buraya kadarki bölümü, Hüseyin Çukurluöz tarafından yazılmıştır. Çukurluöz bu destansı çalışmasının devamında, büyük direnişin şehitlerinden Ümit Günger'in kavgasını, 2004 1 Mayıs'ında binler Saraçhane'den Yenikapı'ya doğru yürürken Selma Kubat'ın feda haberinin alana ulaşmasını anlatmayı tasarlamıştı. Ancak bu bölümleri yazmaya zamanı yetmedi.

Kitabın bu son bölümü, destana daha sonra yoldaş-

*ları tarafından eklenmiştir. Çünkü bu bölümün kahra-
manları bizzat Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'dur.
Çukurluöz, anlattığı Efsanelerden Destanlara bin yıllık
serüvene, yanında yoldaşı Bekir Baturu'yla birlikte,
kendi destanlarını ekleyerek noktaladı kitabını.*

İ-Z-İ-N-D-E-Y-İ-Z...

Böyle yazmıştı

Efsanelerden Destanlara'nın son satırında.

Günay'ın izin deydi

Ümit'in, Selma'nın

kendilerinden önceki 112 şehidin

ve bilcümle isyancıların.

İçindeydiler

binlerce yıllık insan tufanının.

Hışım Ali gibi köyünden çıkıp

bilgelerle tanışmıştı Hüseyin.

Bilgeler göstermişti ona

kavganın nice zor ve nice güzel olduğunu

tereddütsüz atılmıştı

bu tufanın içine.

Bilgelerden aldığı ışıkla

aydınlatıp durdu emekçileri

ışığıyla

zindanların karanlığına atıldı.

Hışım Ali gibi

yıllar sonra döndü köyüne.

Lakin kalmaya fazla vakti yoktu

dar zamanında

mezarı olacak yeri seçti

başına bir pınar dikti
ve atıldı yeniden tufanın içine...

Tufan onları

kuzgunların hücrelerine savurmuştu en son
Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'ndeydiler en son
Ve Günay'ın şehit düştüğü haberini alıp
tek bir kelimeyle

son vermişlerdi destana:

İ-Z-İ-N-D-E-Y-İ-Z...

İzindeydiler Günay'ın

günlerden 22 Temmuz.

Hüseyin yatağına uzandı, sessizdi. Kafasında gün-
lerdir, belki de aylardır değerlendirdiği düşünceler ol-
gunlaşmış, *"vaktin geldiğine"* karar vermişti.

Vakit geldi!

Böyle yazmıştı tufanda Günay için.

Şimdi vakit, buradaydı

Hüseyin ve Bekir'in hücresindeydi vakit...

Muharrem'in bedenini tutuşturarak, direnişin irade-
sini ortaya koyduğu günden bu yana iki çift göz birbi-
rini izliyordu. Anlamıştı Muharrem'in ne demek istedi-
ğini. Bekir de aynı düşünceyi taşıyordu. Üstelik Be-
kir'in durumu da kötüleşiyor, zorla müdahale için ce-
hennem zebanilerinin hastaneye kaldırıp direnişini kır-
mak için kollarına zorla serum bağlamaları an mesele-
siydi.

"Gece yapacağız" dedi kendi kendine.

"Gece olmalı, karanlığı ateşimizle aydınlatmalıyız."

*"Gece olmalı, hem de hücrenin içinde olmalı, bu
tecrit hücrelerini tutuşan etlerimizle eritme kararlılığı-
mızı herkes görmeli."*

Tutuşan et kokusunu taşıyacaktı rüzgarlar...

Kan deryalarını görmüş İnsan Tufanı,
tutuşan et kokusuyla sarsılacaktı.

Tufan tufan olalı,
böylesini ne görmüş, ne duymuştu...

Kalkıp ölüm orucunda olmayan yoldaşını yanına çağırdı.

"Bir kağıt, bir kalem al gel yanıma otur."

Yoldaşı kağıdı kalemi alıp yanına oturdu.

Sincan'daki, 1996 Ölüm Orucu Gazisi olan yoldaşlarına tek tek neleri vereceğinin listesini çıkardı. *"Şu montu da 11. ekipte '96 gazilerinden biri çıkarsa ona verirsin. Bunda el emeğim çok"* dedi.

Soğukkanlıydı. Coşkuluydu.

Hedefine kilitlenmiş bir mermi gibiydi.

Yeniden ranzanın üzerine çıktı ve oturdu. Yoldaşına, *"sen yat dinlen biraz, ben uyumayacağım"* demeyi de ihmal etmedi. Gözlerini küçük hücrenin dört bir yanında gezdirdi, birkaç saniyesini bile almamıştı üç adımlık hücrenin her karesini dolaşması. **"Yıkacağız seni"** diye mırıldandı.

Hüseyin'in mırıldanmasını duyan Bekir, yanına geldi ve sabaha karşı yapacakları eylemi konuşmaya başladılar. Bu arada diğer yoldaşı da konuşmalarını duyup yanlarına geldi. Şekerli su istediler. Plastik bardakta gelen şekerli suyu Bekir'e uzatırken, *"haydi iç, belki bu son içeceğimiz olacak"* dedi. Sonra diğer yoldaşına dönerek konuşmaya başladı Hüseyin:

"Bu gece çok düşündüm, eylemi bugün yapacağız... Parti'ye yazmak isterdim. Sen söylersin, zamanım yok buna. Parti'ye selamlarımı söyle. Özellikle '96 gazilerinin tümüne özel selamımı söyle. Kamile'ye yaz söyle ki, 12'lerin yadigarı olan kazağıyla gidiyorum. Bu bizim için de bir nokta, senin için de bir nokta olmalı. Ölümün gölgesinde mutluluk olmaz. Mutluluk ölümü alt ederken yakalanır. İnanç ve iradeyi asla elden bırakma-

yacaksın. İnanç ve irade her şeye galip gelir. Tüm yoldaşlara selamımı söylersin. Şuradaki sigaraları bizim tüm hücrelere birer paket dağıtırsın...."

Sonra Bekir'e döndü.

"Bugün büyük ihtimalle durumunu farkedecekler. Buna mücadele edemeyiz. Bu durumda ne yapılır?"

"Feda" dedi Bekir.

"Evet Feda, bugün birazdan feda eylemi yapacağız. Benim kararım net. Son kez soruyorum, hazır mısın, yapamıyorum diyorsan açıkça söyle."

"Hazırım ben. Seninle her şeye varım. Bu gece sabaha kadar düşündüm. Hazırım."

"İyi, şimdi şekerli suyunu iç, uyu, ben kaldırıyorum seni."

Bekir uyudu.

"Ne zaman" diye sordu diğer yoldaşı Hüseyin'e.

"06.30" dedi.

22 Temmuz sabahı direnişin iradesine bir kez daha tanık olunacaktı.

05.30'da kalktılar. Hüseyin bir pankart asmaya, bir bildiri dağıtmaya gider gibi, bir gecekondu direnişinde barikat kurar gibi, her adımını iradi atıyor, şaşılacak derecede serinkanlı davranıyordu. Bekir'in bakışları *"seninle her şeye varım"* dediği Hüseyin'in gözlerine dikilmiş, büyük bir yoldaş sevgisiyle, güvenle bakıyordu.

"Son sigaralarımızı içelim" dedi Hüseyin. Üçü plastik masanın etrafına toplandı. Bir tek tanıkları vardı bu destansı anda. 250 gündür, aynı hücrede, içeriği kaplayan açlığın nefes kokusunu birlikte solumuşlardı. Yoldaşına döndü, "250 gündür yanımızdasın, tanıksın, bizi yoldaşlarımıza olduğumuz gibi anlat. Anlat ki arkadaşlar dersler çıkarsınlar" dedi.

Bilge Löbeti Baba'nın anlatacağı kahramanlardan ikisidydiler artık. Umutsuzluğa, çaresizliğe, bilgisizliğe

düşen Hışım Aliler, her şeyi alt üst eden bu tufanda onların sayesinde yönlerini bulmuyorlar mıydı?

Bekir ile eylemlerini nasıl yapacaklarını konuştular. Hapishane idaresinin müdahale edememesi için ilk on dakika alevin içinde sessizce kalacaklar, sonra sloganlarını atacaklardı.

Alevler vücutlarını yalarken,
etleri kavrulurken
nasıl yapacaklardı bunu?

Bu nasıl bir iradeydi ki,
o anda bile hedeflerine ulaşmak için
acılarına acı katıyorlardı.

*"Burada,
bu hücrenin içinde yapacağız"* dedi, Hüseyin.

"Bu hücrede bitireceğiz. Buradan ölümümüz çıkacak..."

Kararının netliğiyle *"tamam"* demekle yetindi Bekir.

Nevresimler söküldü, hücrenin uygun bir yeri hazırlandı, bedenlerini tutuşturmak için gerekli tüm malzemeler hazırlandı.

Gülerek yoldaşına baktı Hüseyin.

Bekir sabırsızca *"başlayalım"* dedi.

Hüseyin, *"acele etmeyelim, saatimizi bekleyelim"* diye cevapladı onu.

Savaş alanında düşman taarruzunu püskürtmek için en uygun anı bekleyen komutan gibiydi Hüseyin. *"Sessiz yapacağız bu işi"* diye tekrarladı.

Alt kata indiler ve battaniyeyi köşeye serip, üzerine nevresimleri koyarak oturdular.

Son kez birer sigara daha içtiler.

Gözleriyle sevdiler birbirlerini son kez,

zaferi biz kazanacağız diye

sessizce haykırdılar gözleriyle.

Bakışlarıyla dokundular
birbirlerinin yüreklerinin en derin yerine.
Birazdan alevleriyle haykıracaklar,
herkes duyacaktı onları.
Hüseyin kızıl bantını taktı alnına.
Bekir arandı, bir an bulamadı.
Bandı alınıdaydı,
heyecandan fark etmemişti.
Kızıl yıldızını eliyle okşayıp düzeltti.
Bekir'in çoktandır cebinde taşıdığı
kırmızı bir beze işlenmiş bir Cephe yıldızı vardı.
Nereye yerleştireceğine karar veremeyince
Hüseyin elinden alıp kalbinin üzerine yerleştirdi.
"Buraya yakıştır" diye onayladı Bekir.
Önce geride kalan yoldaşlarını
sonra birbirlerini kucakladılar.
birazdan ateşi kucaklayacaklardı...

Sincan F Tipi hücrelerine sabahın sessizliği hakim-
di. Biraz sonra "kahvaltı!.." sesleriyle kapı şakırtıları
duyulmaya başlayacak, hücrenin küçük mazgalından
insanlığın utanç elleri uzanacaktı içeriye. Duymak iste-
yen için büyük bir gümbürtü vardı oysa Sincan'da.
Dört yıldır direnen, eşi benzeri görülmemiş bir çelikten
irade dövmeye başlamıştı bile hücre kapılarını.

Bu hücreler ki,
'**düşüncelerinizden vazgeçeceksiniz**' diye yapılmıştı.
Bu hücreler ki,
'**kişiliğinizi, iradenizi faşizme, emperyalizme
teslim edeceksiniz**' diye inşaa edilmişti.
Bu hücreler ki,
yiğitleri görerek yorgun düşmüş,
kahramanların her ölümünde

o sağlam görünen metal alaşımının
eridiğini hissetmişti.
Hücrelerin eriyişini göstermemek için
sansür uyguluyordu oligarşi.
Bu eriyişi görmek istemeyen;
tarihten,
halkların direnişlerinin nasıl geliştiğinden
bihaber olanlarsa
'yaşam kutsaldır' diye
çığlık çığlığa bu sesi bastırmaya çalışıyordu.
Kutsaldı elbette yaşam.
Ve öylesine kutsal olduğu için
sıradanlık, boşu boşunalık
yakışmazdı ona.
Kutsal bir yaşam
kutsal bir amaç için feda edilebilirdi...

Yakılacak malzemelerden genişçe bir öbek yaptı
Hüseyin, elyafları önlerine, vücutlarına yerleştirdi.
Öbeğin önünde küçük bir **yol** yaptı. Buradan girecek-
lerdi alevin ortasına. Bu yol zafere ulaşılacak yol ol-
muştu o an. Boşuna ölüyorsunuz diyenlerin pespaye
teorilerine meydan okuyan bir törensellikle yola koyul-
maya hazırdılar. **Yaşamı kazanmak** için bu yolun yü-
rünmesi gerektiğinin bilincindeydiler.

İlk önce daire şeklindeki öbeği tutuşturdular. Yanan
bir ateş çemberi oluştu. Hüseyin-Bekir'in elinden tuttu.

El ele yürüdüler
ateş çemberinin ortasındaki yoldan.
Girdiler ateşin içine.
ateşi içlerine çektiler.
Ateş bağrına bastı iki yiğidi
iki candılar,

tek beden oldular ateşin içinde.
Öbeğin ortasındaki boşluğa oturdu Bekir.
Faşizmin karşısında başeğmeyen,
diz çökmeyen Hüseyin
yoldaşının yanına diz kırdı.

Bir yılan başı gibi
raks eden alevleri
tutup tutup
bedenlerine sürüyorlardı.

Elyafaların en korlaşmış yerinden
avuçlayıp göğüs kafesine dolduruyordu Bekir.

Üzerindeki eşofman tutuşup etine yapıştı. Bu dayanılmaz acı karşısında sesleri çıkmıyordu, sadece yüz hatlarında o büyük acının kaçınılmaz gerginliği oluşuyordu. 'Saatleri gelmemiştir' sloganlarını haykırmanın. Devrimci iradenin ateşle imtihanıydı bu. Ölüm nasıl yenildiyse bu irade karşısında, faşizmin bütün politikaları nasıl parçalandıysa bu iradenin güçlü ellerinde; alevler de diz çökmüştü. Son çırpınıyla dalgalanıyor, hırçın bir deniz gibi kabarıyor, sonra iki direnişçinin ellerinde, vücudunda eriyiveriyordu.

Önce ateşi bulmuştu insanoğlu. Korkmuştu ondan, sonra hükmetmeye başladı ateşe. Sonra demir aletler üretti ateşin yardımıyla, emek daha bir üretken hale gelip tarihi şekillendirdi. Zalimlerin eline geçip, isyan edenleri yaktığı da oldu, halkların elinde zalimi tutuşturduğu da. Tarihin tanıdığı ateş. Halkların ateş çemberlerini yararak isyan edişlerine, Paris Komünarlarının cüretine, Bedreddinler'in bilgelğine, 1917'lerde o görkemli ayağa kalkışa, Sierra Maestralar'da sıkılan kurşunlara, Kızıldere'de haykırılan sloganlara tanıklı. Bilgeydi bu nedenle. Şimdi daha bir bilgelikle kuşanıyor, coşuyordu ateş. Onura, inanca, erdeme kesmiş bu iki bedeni içine almanın gururuyla dolmuştu. İki kahramanın bedenlerini küllerine katarken acı da çekmiyor, kıvranmıyor da değildi, ama o gururu başı dik bir isyankar edasıyla sonuna kadar yaşıyordu.

Bekir ve Hüseyin'in her yanını alevler kaplarken, geride kalan tutsak, omuzundaki yükün daha da ağırlaştığını duyuyordu. O da yanıyordu onlarla birlikte, yüreği kavruluyor, gözlerine gelip oturan bir damla yaşı,

yoldaşlarına söz verdiği için akıtıp ferahlayamıyor, içini yakan ateşi söndüremiyordu.

Hüseyin Bekir'in elinden tutarak ayağa kaldırdı.

Tutuşan sanki onlar değildi.

Yanyana dimdik, el ele durdular.

Hüseyin sağ kolunu kaldırıp zafer işareti yaptı

bir anda alevler içinde kaldılar.

ateş hızla büyüdü.

Öbekte raks eden alevler,

bedenlerindeki alevle birleşti,

Ateş bu anı bekliyordu adeta,

zafer işaretiyle birlikte

alevler de şaha kalktı.

İlk slogan Hüseyin'den duyuldu:

"Yaşasın feda eylemimiz",

"Yaşasın ölüm orucu direnişimiz"...

Bekir devam ettirdi sloganları.

Diğer hücrelerdeki tutsaklara haber verme zamanıydı bu. Üçüncü tutsak, son kez baktı yoldaşlarına, **"Hoşçakalın yoldaşlar"** dedi ve fırlayıp üst kata çıktı, pencereleri sonuna kadar açarak, en güçlü sesiyle sloganları peşpeşe attı. Tüm Türkiye'ye, hatta dünyaya duyurmak istiyordu bu sesi. Bir yandan üst katta sloganları atarken, bir yandan ara ara koşarak merdiven başına geliyor ve alevler içindeki yoldaşlarına bakıyordu. İkisi de hala dimdik ayakta ve slogan atıyorlardı. Parti-Cephe'ye inancın, sosyalizmin kazanacağına güvenin sloganları yankılanıyordu Sincan'da.

Çakmağı 06.26'da çakmışlardı.

Saatler 06.37'yi gösterirken, önce Hüseyin'in hafif bir inleme sesi duyuldu. Sonra Bekir'in...

Eridiler ateşte...

İnsan Tufanı sürüyordu.

Hüseyin Çukurluöz

**27 yıl, bıkmadan, usanmadan,
yorulmadan devrimin ve sosyalizmin
ışığını taşıdı halkına**

Çorum'un Sungurlu Kazası'nın Çukurlu Köyü'nde, 24 Nisan 1962'de doğdu. Türk Alevi yoksul bir ailenin 7 çocuğundan biriydi. 1974'te, henüz 13 yaşındayken çalışmak için Ankara'ya geldi. 1978 başında kaldığı bekar evlerinde Bedii Cengiz'le tanıştı. Bu tanışmayı *"benim yaşamımda yeni bir yolun açılacağı, dışarıda, hapishanede 13 yıllık bir birlikteliğimizin olacağı tanışmam böyle başladı"* diye anlatır. Bedii'yle tanışması aynı zamanda devrimci düşüncelerle tanışmasının başlangıcı oldu. İlk faaliyetleri Devrimci Yol içinde başladı. Devrimci Sol ayrılığında, tavrını Devrimci Sol'dan yana belirledi.

Mahalli alanda faaliyetlerini sürdürürken 1980 Nisan'ında Bedii Cengiz'le birlikte gözaltına alındı; işkencelerden geçirilerek tutuklanıp Ankara Mamak Askeri Hapishanesi'ne konuldu. 12 Eylül Cuntası'nı hapishanede

karşıladı. '81'de, 12 Eylül Cuntası'nın hapishanelerdeki zulmünün en yoğun olduğu bir dönemde Mamak'ta 41 günlük açlık grevi yaptılar. Bu eylemin ardından Ankara Merkez Hapishanesi'ne sürgün edildi. 1982'de Bartın Hapishanesi'ne, 1985'te de Gaziantep'te Özel Tıp Hapishanesi'ne sürgün edildi.

Hapishane yaşamında aylarca tek kişilik hücrelerde kaldı, bütün direnişlerin içinde yeraldı. '91'de tahliye oldu. Gebze'de faaliyet yürütmeye başladı. '95 Mart'ında tutuklandı, 12,5 yıl hapis cezası verildi.

1996'da Ümraniye'ye sevk edildi. **1996 Ölüm Orucu'nda** Birinci Ölüm Orucu Ekibi'nde yeraldı. Sonraki süreçte Sakarya ve Çankırı'da kaldı, hapishane örgüt-lülüklerinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. 19 Aralık operasyonunda Çankırı Hapishanesi'ndeydi. Yoldaşlarıyla omuz omuza direndi. Yaralandı, geçirdiği beyin travması nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve beyin ameliyatı geçirdi. 2001 başında Ankara Numune Hastanesi'nden Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Sincan'a getirildiğinde vücudunun yarısı felç durumdaydı.

20 Ekim 2003'te 10. Ölüm Orucu Ekibi'nde yeralarak direnişin bayrağını omuzladı. Tahliyesine az bir süre kalmıştı. Ama bu onun için önemli değildi; içeride veya dışarıda 27 yıldır halkının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin içindeydi ve hep öyle kalacaktı. Direnişin bayrağını 249 gün boyunca kararlılıkla taşıyarak bu mücadele içinde ölümsüzleşti.

Bekir Baturu

Şehitlerle büyüdü, şehitliğiyle büyüttü

1968 Gaziantep doğumludur. Gaziantep Lisesi'nde okuduğu yıllar, zengin-yoksul ayrımının farkına vardığı ve bu adaletsizliğe öfke duymaya başladığı dönemdir. Okurken, aynı zamanda çalışmak zorundaydı. Üniversiteye girinceye kadar da çeşitli işlerde çalışmaya devam etti. Artık düzenin niteliği kafasında netleşiyordu. Ama buna rağmen 20 yaşına kadar politik bir bilince dönüşmedi bu düşünceleri. Devrimciliği İstanbul'da okuyan ağabeyi aracılığıyla tanıdı. DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. Kendi anlatımıyla *"yaklaşımları, sıcaklıkları, ilgileri ve bir insan olarak değer verip dinlemeleri... dayanışmaları, paylaşımları etkilemişti. '90'da Devrimci Gençlik Dergisi'nde ÖSS ile ilgili bir yazıyı okuyunca da, bazı şeyler şekillenmeye başlamıştı."*

'91'de Gazi Üniversitesi'ne bağlı Kastamonu Eğitim Fakültesi'nde okumaya başladı. Sürekli okuyor, çevresindekilerle tartışıyordu. Devrimci hareketle '93 yılında tanışıp sorularının cevabını bulunca, Kastamonu gençlik örgütlenmesinde yer aldı. İlk gözaltısını bu süreçte yaşadı. Bıçak, demir çubuk ve sopalarla yapılan planlı

bir faşist saldırıda yaralananlardan biri olmasına rağmen gözaltına alındı.

'94 sonlarında Batı Karadeniz'de öğrenci gençliğin örgütlenmesinin organizasyonu ile görevlendirildi. '95 Şubat'ında tutuklanıp Ulucanlar Hapishanesi'nde 5 ay tutsak kaldı. Daha sonradan şehit düşecek onlarca yoldaşıyla tanıştı burada: Ayşe İdil Erkmen, Hasan Hüseyin Onat, Gülnihal Yılmaz, F. Hülya Tümgan, İrfan Ortakçı, İbrahim Doğan, İsmet Kavaklıoğlu ve Özlem Türk...

Tahliyesinden sonra yaklaşık 6 ay Ankara'da faaliyetlerini sürdürdü. Daha sonra 1,5 yıl ilişkisinin koptuğu bir dönem yaşadı. '97 Kasım'ında tekrar Kastamonu'da tutuklandı. '98 Eylül'ünde Bartın Hapishanesi'ne sevk edildi. 19 Aralık 2000'de Bartın'daydı. Bartın'da, daha sonra şehit düşecek Cengiz Soydaş, Erol Evcil, Ali Koç, Uğur Bülbül, Yusuf Kutlu ve Serdar Karabulut'la omuz omuza mücadele etti. Şehitlerin inançları, kararlılıkları, bağlılıklarından öğrenerek devrimciliğini büyüttü. 20 Ekim 2000'de ölüm orucu tartışmaları yapılırken, o Hepatit B tedavisi için hastanedeydi. O gün, direnişçilerden biri olamamıştı, 3 yıl sonra aynı gün altına taktı o kızıl bantı. Ve yoldaşlarına layık olarak, yoksulluğa, adaletsizliğe karşı girdiği bu kavgada, tecrite karşı direnişte ölümsüzleşti.

Boran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Bağımsızlık, Demokrasi ve
Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK (I-II)
- 2- Milliyetçilik Çıkmazı
- 3- Zafer Yolunda -I
- 4- Yaşatmak İçin Öldüler
- 5- Güllüşün Hücrelere Takılı Kaldı - M. Çetinkaya
- 6- Feda Destanı - G. Yılmaz - F. Tokay Köse
- 7- Bütün Yazılar - Mahir Çayan
- 8- Umut Yağmuru - Ümit İlter
- 9- Başığmeyen Kadınlar - Yasemin Berrin

Haziran Yayınevi'nden çıkan kitaplar

- 1- Devrimci Sol Dava Dilekçeleri
12 Eylül Mahkemeleri Dosyası (I-II)
- 2- Kongre Belgeleri-1: RAPOR
Parti Cephe İle İktidara Yürüyelim
- 3- Kongre Belgeleri-2: KARARLAR
- 4- Taş Değil Yürekti Elimizdeki
- 5- Darağacında Yapılan Siyaset: İDAM
- 6- GAZİ Gecekondulardan Geliyor Halk
- 7- Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
- 8- 50 Soruda HALK MECLİSLERİ
- 9- 50 Soruda Din, İslamcılık ve Laiklik
- 10- EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş

- 11- Direniş Ölüm Yaşam
- 12- Direniş Ölüm Yaşam-2
Devrim Kuşağının Kahramanları
- 13- Bir Direniş Odağı METRİS (Metris Tarihi)
- 14- Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve
Zaferimiz İçin (Devrimci Harekette Darbe)
- 15- Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer
- 16- Yeni Çözüm Seçme Yazılar
- 17- Cezaevleri Direnişleri-1: BUCA
- 18- Cezaevleri Direnişleri-2: ÜMRANİYE
- 19- Cezaevleri Direnişleri-3: ULUCANLAR
- 20- HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ- Cilt 1-2
- 21- Kontrgerilla Operasyonları
- 22- Mücadele Seçme Yazılar-(1-2)
- 23- Direniş Şiirleri
- 24- Dava Dosyası-(1-2)
- 25- Bize Ölüm Yok
- 26- Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında
Dalgalanacak
- 27- Halk Sınıfı (I-II)
- 28- Amerikan İmparatorluğu Milliyetçilik ve
Demokrasi
- 29- Kürt Sorunu Nasıl Çözülür?

Anadolu Yayıncılık'tan çıkan kitaplar

- 1- Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla
İŞKENCE-1
- 2- Hapishanelerde Katliam
(19-22 Aralık 2000, Belgeler, Tanıklar -I)

Tavır Yayınları'ndan çıkan kitaplar

- 1- İki Kardeşin Hayatı: Canan ve Zehra - A. Kulaksız
- 2- Karanfil Halayı - Ümit İlter (Şiir)
- 3- Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2
- 4- Kurşun Yangını Hasretin - Hasan Biber (Şiir)

Son söz yerine:

Tarih Baba anlattı biz
dinledik.

Bilge Löbeti Baba, Hışım
Ali'ye öğretti, biz ders
aldık.

Bilgelerden, Mahirlerden
öğrenip kavgaya koşan
Hüseyin ve Bekir çaktı
çakmağı, biz yandık.

*"Sen yanmasan
ben yanmasam
nasıl çıkar
karanlıklar aydınlığa..."*
deyip yanmaya
devam etmekteyiz.

Alev alev
çığlık çığlık
kavgaya çağırmakta
Hüseyinler...

Kavga, esaret zincirleri
altındaki Anadolu'yu
çağırmakta...

Hüseyin Çukurluöz

1962'de Çorum'un Sungurlu kazasının Çukurlu Köyü'nde doğdu. 1978'de halkın soylu kavgasına katıldı. 27 yıl boyunca, hapishanelerde ve dışarıda kavganın bayrağını taşıdı. 22 Haziran 2004'te ölüm orucunda şehit düştü.

